

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE WRAAK DER K. K. K.

35 cent

Hands up !

N° 2007

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE WRAAK DER K. K. K.

Professor Nicholson

Op een schoonen lentemorgen zaten Raffles en Charles Brand in de rookkamer van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende onder den naam van Lord William Aberdeen met zijn trouwen vriend in de Cromwellstreet bewoonde, verdiept in de lezing van de ochtendbladen.

Daaronder bevonden zich ook eenige Fransche bladen, zooals de «Figaro», «Le Matin» en «Le Journal», die met de eerste post reeds 's nachts het Kanaal waren overgebracht en welke de Londenaren bijna even soedig onder de oogen krijgen als de Parijzenaars.

De beide vrienden hadden zich voor het open raam neergezet, waardoor de heerlijke geur van de ontluikende bloemen en planten in het prachtige park achter de villa naar binnenstroomde.

Zij waren reeds eenigen tijd in hun lectuur verdiept, toen Charles plotseling een kreet van verrassing en woede slaakte. Raffles hief het hoofd van zijn blad op en keek Charles verbaasd aan.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij toen. Vanwaar die verholgen kreet?

Heeft King Dick toch nog verloren te Auteuil? Ik geloof immers dat je op dat paard gewed hebt?

— Dat heb ik ook, maar daarover beklag ik mij niet, want het heeft gewonnen, en dat brengt mij omstreeks tien duizend frank op, want de weddenschappen stonden negen tegen pari.

— Wat is er dan?

— Professor Nicholson is uit de voorloopige hechtenis ontsnapt.

Raffles liet de «Times» zinken, waarin hij zooeven gelezen had en keek Charles met groote oogen aan. Er vertoonde zich een diepe rimpel tusschen zijn wenkbrauwen. Zijn grijze oogen kregen een staalharde uitdrukking, toen hij tusschen de tanden bromde:

— Dat heeft de Parijsche politie handig opgeknapt. Staat het in de «Matin»?

— In geuren en kleuren. De manier waarop hij het gedaan heeft is nog niet duidelijk, maar dit staat vast, dat je doodsvijand, dien wij nu eindelijk voor geruimen tijd onschadelijk meenden te hebben gemaakt, ter elfder ure toch nog ontsnapt is.

— Dus, is al die moeite voor niets geweest, riep Raffles toornig uit. Daarvoor hebben wij dus de reis naar Parijs gemaakt, daarvoor hebben we ons verhuurd als bedienden bij een wildvreemde Russische Prinses, daarvoor hebben we gevaar geloopt, zelf in handen van de Parijsche politie te vallen. Het is mooi, dat moet ik zeggen.

Raffles bleef even in gedachten verzonden zitten en vroeg toen eensklaps:

— Weten zij daarginds zijn waren naam?

— Hoe zouden ze dien weten? Wij zijn plotseling uit het huis van de Prinses verdwenen, zonder dien naam te noemen en je kunt je wel voorstellen, dat hij zelf dien zeker niet zal hebben gemaakt.

— Goed zoo, riep Raffles uit, dan zullen we het nog belevan, dat we hem over een paar dagen kalm weg naar Londen terug zien keeren, zonder dat de Parijsche politie ook maar een oogeblik heeft vermoed, dat zij in den ontvluchte gevangene, professor Nicholson den Meester van de Misdad, den aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel in handen heeft gehad. Hoe is het eigenlijk gebeurd?

— O, heel eenvoudig. Bijna even eenvoudig als je eigen ontsnappingen in hun werk zijn gegaan. Nadat hij geboeid en wel was weggehaald uit het huis van Prinses Soboleff, door de politieagenten, die je zelf had getelefoneerd, schijnen zijn medeplichtigen, die op den loer hebben moeten staan, kans te hebben gezien om hem, voor hij het politiebureau werd binnengebracht eenige werktuigen, als een kleine vijl, in handen te spelen. In ieder geval, toen de agent van politie, die hem voor den tweeden keer uit de cel wilde halen, toen hij reeds een eerste verhoor ondergaan had, weder binnentrad, vond hij den vogel gevlogen, de doorgevilde boeien lagen op den grond en twee van de tralies van het lage venster waren verbroken. Je moet niet vergeten, dat het maar een ge-

woon posthuis was, en de bewaking veel te wenschen overliet.

— En geen enkel spoor van den ontvluchte?

— Geen enkel!

— En zijn medeplichtigen?

— Die hebben niets losgelaten? Het waren trouwens ondergeschikten en 't is zeer de vraag of zij wel geweten hebben wie hun aanvoerder eigenlijk was, uitgezonderd misschien Picaseau, die aan het hoofd stond van een Parijsche bende en in die hoedanigheid het recht had den Meester ongemaskerd te zien.

— Een voorrecht dat hij op de geheele wereld hoogstens met nog een twaalftal andere schurken van zijn soort deelt!

Raffles had Charles de krant uit de hand genomen, en las nu aandachtig het relaas door, hetwelk het Parijsche Boulevard-blad aan de zaak had gewijd, met die breedsprakigheid, die het tot een der meest geliefkoosde dagbladen van den op sensatie belusten Parijzenaar maakte.

Zwijgend vouwde hij het blad weder dicht en zei toen:

— Het helpt ons toch niets of wij in zak en asch zitten! Het noodlot schijnt te willen, dat professor Nicholson ons pad nog eenigen tijd zal kruisen! En toch had ik gehoopt, dat ik ditmaal een gelukkigen zet had gedaan! Nu, een volgenden maal beter!

Hij stond op, rekte zich eens uit, keek op zijn horloge, en zei toen, als om aan zijn gedachten een anderen loop te geven:

— Kom, Charles wij zullen eens een wandeling gaan maken! Ik ben sedert eenige dagen niet bij onzen vriend Richard Kensington geweest! De brave jongen zal wel naar onze komst verlangen!

— Als hij het niet deed, was hij wel de ondankbaarste kerel die er op Gods aardbodem rondloopt! riep Charles uit, die eveneens was opgestaan. Hij verschaft hem op discrete wijze de

middelen om zijn studie in de chemie voort te zetten, welke hij zelf onmogelijk zou kunnen bekostigen!

— En daar zal ik nooit spijt van hebben, Charles hernam Raffles ernstig, want Kensington, hoe jong hij ook nog is, behoort onder de geniale menschen gerekend te worden, en zal, daar ben ik zeker van, binnen niet al te langen tijd de wereld verbaasd doen staan door zijn kennis en zijn ontdekkingen. Wat is dus natuurlijker dan dat ik dien jongen, dien ik door een toeval ben tegengekomen toen hij der wanhoop nabij was, met alle middelen waarover ik beschik steun. En laten we daarover alsjeblieft niet langer spreken, het is de moeite niet waard! Wij zullen ons eens gaan overtuigen, hoe ver hij gevorderd is met zijn onderzoekingen betreffende de Kathodestraalen! Als hij slaagt dan zal het mij niet verwonderen, als binnenkort verschillende doodelijke kwalen, onder andere de tuberculose, tot het verleden

zullen behooren!

Onder het spreken hadden de beide vrienden het vertrek reeds verlaten en begaven zich nu langs de breede gangen en de monumentale trap naar de vestibule, waar Gaston, de grijze kamerdienaar van Zijne Lordschap, de beide heeren hun hoed en wandelstok aanreikte.

— Wij zullen een eind loopen, want het is veel te mooi weder om van de auto gebruik te maken! stelde Raffles voor. Het is voor ons mistig land een zeldzaam schoone lentedag! Wij kunnen bij Farringdon Road de bus nemen, die ons tot vlak bij de Hassard Street brengt.

— Ik vind het uitstekend, wij hebben allen tijd, en mogen wel eens wat rust nemen na onze avonturen te Parijs.

— Die rust zou mij meer goed hebben gedaan, als die avonturen met meer succes bekroond waren geweest!

Richard Kensington

De beide vrienden hadden de villa verlaten en liepen druk sprekend de Regentstreet af, totdat zij het Strand bereikten. Zij liepen deze meest beroemde straat van Londen af, tot zij Fleetstreet bereikt hadden, volgden toen Holborn Viaduct gedurende eenigen tijd en kwamen zoo in de Victoriastreet. Juist toen zij deze straat zouden inslaan, greep Raffles Charles bij den arm, met zooveel kracht, dat de jonge man ternauwernood een kreet van pijn kon weerhouden. Hij keek Raffles vragend aan en zag dat hij zeer bleek was geworden en de lippen krampachtig opeenklemde. Zijn blik was strak op een heer gevestigd, die aan de overzijde van de straat langzaam naderbij kwam.

Hij was zeer lang en mager, met een smal beenig gelaat, waarin twee donkere oogen onder borstelige wenkbrauwen fonkelden, welke oogen de eigenaardigheid hadden dat zij her-

haaldelijk van kleur wisselden en nu eens zwart dan weer groen, en soms zelfs donkergeel leken, zooals de oogen van jaguars, als zij in het felle licht komen.

— Professor Nicholson! siste Raffles tusschen de tanden. Heb ik het je niet gezegd? Ik zei zoeven immers als, dat wij hem spoedig terug zouden zien! Nu, hij heeft er geen gras over laten groeien, dat moet ik zeggen. Ik moet hem ter eere nageven, dat zijn schurkachtigheid door zijn stoutmoedigheid geëvenaard wordt!

— Dat geef ik je toe, zei Charles fluisterend, die eveneens van kleur verwisseld was. Cisteren te Parijs gearresteerd te worden en heden weer als professor Nicholson door de straten van Londen te loopen, alsof er geen vuiltje aan de lucht is, dat is wel het toppunt! Ik voel mijn handen jeuken en zou het liefst den kerel tegen den grond slaan!

— Onze beurt zal nog wel komen, Charles!

— Maar zouden we hem toch nog niet aan de Fransche politie kunnen uitleveren?

— Hoe kunnen wij dat nu doen in onze hoedanigheid van Lord Aberdeen en zijn vriend Charles Brand! En bovendien, zou jij de Parijsche politie willen wijsmagen, dat de alombekende, beroemde professor Nicholson dezelfde man is, die eergisteren nacht werd gearresteerd in een huis aan de Champs Elysées? En dat, terwijl zijn bediende en de oude heks die zijn huis houden waarneemt desnoods tien eeden zouden, doen, dat hij het huis in het geheel niet verlaen heeft?

— Je hebt gelijk, mompelde Charles verlegen, dat vergat ik!

Terwijl de beide vrienden deze woorden wisselden, was de Meester der Misdaad aan den overkant langzaam voorbijgeslenterd. Hij had ternauwernood een blik geslagen op de beide mannen ofschoon het wel waarschijnlijk was, dat hij Lord Aberdeen van aangezicht kende. Eenige minuten later was hij uit het gezicht verdwenen.

Raffles en Charles liepen geruimen tijd voort, zonder dat er een woord tusschen hen gewisseld werd. Blijkbaar was ieder in zijn eigen gedachten verdiept. Zoo bereikten zij de Farringdon Road, waar zij de bus namen die hen tot in het hart van de Oostelijke volkswijken van Londen zou brengen.

De rit duurde bijna een half uur. Op den hoek van een nauwe straat, aan weerszijden bezet met oude huizen, afgewisseld met moderne pensions en huurkazernes, sprongen zij van het voertuig en gingen de straat in. Het was de Hassardstreet, die het tooneel zou worden van een der meest belangwekkende avonturen waarin de Grootte Onbekende een rol zou vervullen.

De beide vrienden stonden stil voor een groot huis waartoe 'n breede poort toegang gaf. Als men deze poort doorging, bereikte men een binnenplaats, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Overdag was de zware deur van deze poort steeds wijd geopend, maar des avonds om elf uur werd zij gesloten, en dan kon men het huis niet binnen, tenzij men aanbelde.

Het eerste huis van de poort af gerekend was een groote huurkazerne, die talrijke kamers bevatte, welke tegen zeer uiteenlopende prijzen werden verhuurd. Het huis had twee ingangen, een op de binnenplaats en één in den zijmuur van de poort.

De eerstgenoemde ingang werd meestal gebruikt door de personen die op de derde, en vierde verdieping woonden, de tweede door degenen wier beurs hun veroorloofde een betere kamer op een der lagere verdiepingen te huren.

De beide vrienden gingen de poort door, sloegen den hoek om, en konden het huis binnengaan zonder te moeten aanbellen, daar de deur openstond. Een troep luidruchtige kinderen speelden op den drempel. Charles en Raffles beklommen de trap en hielden niet op voor zij de vierde verdieping bereikt hadden.

Toen zij het portaal betraden, schenen zij daar twee jongelieden te verrassen, die een weinig verschrikt van elkaar gingen, één was een jonge man van omstreeks twee en twintig jaar, met een open lichtgebruind ge'aat, waarin twee groote donkere oogen schitterden, en die blijkbaar al zijn best deed, zijn eenvoudige kleederen zoo zindelijk mogelijk te houden, de andere was een jong meisje, nauwelijks de kinderschoenen ontmassen en die hoogstens zeventien jaar kon zijn.

Zij had het prachtigste blonde haar dat men zich kan voorstellen en dat in een dikke wrong in haar hals lag, daarbij een fijn gezichtje, dat op dit oogenblik overtogen was met een donkeren blos, die haar nog aantrekkelijker maakte. Zij was met fijnen smaak gekleed, en haar kleederen, blijkbaar zeer kostbaar, staken zonderling af bij de eenvoudige plunje van den jongen man tegenover haar en de kale omgeving van deze huurkazerne, waarin het

geschreeuw van kijvende buurvrouwen den geheelen dag weerklonk.

Het jonge meisje had nauwelijks de beide vreemden gezien, of zij knikte den jongen man verlegen toe en liep haastig de trap af. Een oogenblik bleef Raffles verbaasd staan. Toen trad hij op den jongen man toe, die met zijn houding niet goed raad scheen te weten, stak hem de hand toe en zei glimlachend :

— Naar het schijnt hebben wij nieuwe kennissen gemaakt mijn waarde Richard !

— Dat is te zeggen, Mylord, ik ken Dorrit reeds twee weken ! Ik wilde zeggen... mejuffrouw Lansing !

— Wat is dat ! riep Raffles verwonderd uit ! Wilt gij zeggen dat dit jonge meisje met haar lief gezichtje en haar fraaie kleederen, de dochter is van den ouden Lansing die op de derde verdieping beneden u woont ?

— Ja, Mylord, dat is inderdaad het geval ! Ik wil het u wel bekennen, dat het mijzelf verbaasd heeft, want de oude heer Lansing heeft op mij altijd den indruk gemaakt van...

— Van iemand die in armoedige omstandigheden verkeert vulde Raffles aan. Ik zie dat gij dat niet wildet zeggen, en dat strekt u tot eere ! Ik zelf echter kan gerust de waarheid zeggen, want ik noem zijn dochter niet bij den voornaam, nadat ik veertien dagen geleden met haar kennis maakte !

De jonge student keek verlegen voor zich, en Raffles zag hem g'implachend aan. Hij legde hem de hand op den schouder en vervolgde gekscherend :

— Trek het u maar niet aan, gij zijt jong en Dorrit een lief schepseltje, maar toch, ik ben nog niet over mijn verbazing heen, dat een man die in dit huis woont, zulk een dochter heeft, die er zoo goed verzorgd als een rijke lui's kindje uitziet !

— Gij zult u misschien nog meer verwonderen, mylord, als ik u vertel dat Dorrit reeds geruimen tijd een der duurste kostscholen van Engeland bezoekt !

— Is het werkelijk ?

— Zij zelf heeft het mij verteld. Zij heeft thans vacantie, en nu heeft zij gelegenheid om haar vader te bezoeken !

— Zij logeert dus in dit huis ?

— Neen, mylord, en dat is alweer een reden tot verbazing. Zij woont niet hier ! Naar het schijnt logeert zij bij de moeder van een van haar vriendinnen !

— Dat is dan een zeer wonderlijke vader ! riep Raffles verbaasd uit ! Wat is dat voor een man, die zijn dochter op een kostschool heeft gedaan, haar vele maanden achtereen niet ziet, en haar dan ergens anders laat logeeren gedurende die paar weken vacantie !

— Dat hebt ik mij zelf ook al afgevraagd, mylord, maar ik heb mij natuurlijk wel gewacht, Dorrit, ik meende miss Lansing, naar de reden te vragen ! Het gaat mij niet aan, en ik wil mij niet in andermans zaken bemoeien. Maar blijf u toch niet op de gang staan, wat ik u bidden mag, zoo viel hij zichzelf in de rede, ik kan niet zeggen hoe verheugd ik ben, dat gij mij weer eens komt opzoeken !

— Wij hadden eenige oogenblikken tijd, beste Richard, antwoordde Raffles; kom mijnheer Brand, wij zullen eens zien, hoever onze vriend met zijn onderzoeken is gekomen.

De drie mannen traden nu een klein vertrek binnen, waarvan twee muren geheel door boekenkasten waren ingenomen. In een hoek bevond zich een eenvoudig ledikant van ijzer en daarnaast een kleine waschtafel. Het vertrek had slechts één raam, dat op de Hassardstreet uitzag. Voor dat raam bevond zich een groote schrijftafel, die met papieren en boeken overdekt was. Tegenover een der boekenkasten bevond zich een andere kast met glazen deuren, die gevuld was met flesschen, flacons, reageerbuisen, distilleerkolven, en andere voorwerpen welke een jonge student bij zijn studie noodig heeft. Op een hoek van de schrijftafel ten slotte stond een prachtige microscoop, een geschenk van Lord Aberdeen.

Richard Kensington bood zijn beide bezoekers een stoel aan en begon toen met een heldere stem en zonder omhaal aan Raffles zijn nieuwste onderzoekingen mede te deelen.

En opnieuw maakte Charles bij zichzelf de opmerking dat de Grootte Onbekende, zijn beste vriend, een waarlijk buitengewoon man was. Want niet alleen volgde hij met het grootste gemak de uiteenzetting van den jongen student, maar hij viel hem herhaaldelijk in de rede met opmerkingen welke bewezen, dat hij het onderwerp volmaakt beheerschte. Het onderhoud duurde ongeveer een half uur. Daarop las Raffles eenigen tijd in het dikke dictaatcahier hetwelk Richard hem had toe geschoven en dat hij na tien minuten reeds dichtklapte. Hij keek zijn jongen beschermer met zijn groote oogen eenigen tijd doordringend aan, en zei toen:

— Nog een jaar van studie, Richard en ik geloof dat gij er zijt! Ik zegen het toeval, dat mij met u in kennis heeft gebracht, zoodat ik in staat ben geweest u mijn hulp te kunnen aanbieden.

— Ik weet niet hoe ik het u dat ooit zal zullen vergoeden, Mylord!

— Dat kunt gij doen, Richard, door op dezen weg voort te gaan, hernam Raffles eenvoudig. Ik doe niets meer dan mijn plicht, want het is de plicht van ieder rijk man, degenen die geen geld maar die genie hebben te helpen! En laat ons nu niet meer over die zaak spreken, want ze heeft niets om het lijf! Ik geloof dat er een onderwerp is, dat voor u veel grooter aantrekkelijkheid heeft.

— Waarom zou ik er tegen u een geheim van maken, Mylord? Ze is nog een kind, maar ik heb haar in die veertien dagen innig lief gekregen! Gij zijt de eerste aan wie ik het mededeel!

— De tweede natuurlijk, hernam Raffles lachend. In ieder geval dank ik u voor uw openhartigheid! Ik herhaal het, zij zag er bevallig uit, maar alleen begrijp ik niet, waarom haar

vader als het ware als een mol in den grond kruipt en zich in deze achterbuurt opsluit, terwijl hij zijn dochter in fraaie kleederen laat rondloopen en op een dure kostschool gedaan heeft. En het vreemdste is, dat ik hem nooit heb zien werken gedurende de paar maanden welke hij in dit huis woont.

— Ik geloof dat hij een kleine erfenis heeft gekregen, zei Richard Kensington aarzelend. Nu en dan heeft hij tenminste veel geld. Ik heb hem wel eens in zijn kamer met een pakje bankbiljetten zien staan.

— Gij bezoekt hem dus wel eens?

— Ja, sedert eenige weken! Het was eigenlijk een toeval, mylord! Peter Lansing is een eigenaardig man. Hij kan soms uren achtereen in zijn vertrek op en neer loopen, zoodat de beneden bureu er half gek van worden, het is iets als een tijger in zijn kooi. Soms klinken die voetstappen ook in het holst van den nacht. Ongeveer een maand geleden kreeg hij een soort toeval, en omdat men mij hier in huis algemeen als een soort wonderdokter beschouwt, werd ik er bijgehaald. Het was een gewone flauwte en met wat vlugzout en azijn had ik den man weder op de been gebracht. Ik kwam later nog eens terug om te zien hoe het met hem was en bij een van die gelegenheden maakte ik kennis met zijn dochter die toen van de kostschool was teruggekeerd. Het is een zonderling man die Peter Lansing. Zijn kamer is ingericht als een vesting, er zitten zware grendels op de deur. Het is echter mogelijk dat hij dat doet om zijn geld te beschermen. Hij schijnt ook erg schrikachtig te zijn en bovendien, het doet mij pijn dat ik het moet zeggen, drinkt hij ook meer dan goed voor hem is.

— Hoe oud denkt gij dat hij is?

— Hoogstens een jaar of acht en veertig, misschien vijftig, maar zeker niet ouder, ofschoon hij reeds spierwit is.

— Is 't een Engelschman?

— Hij zegt van ja, maar ik vind dat

hij een echt Amerikaansch accent heeft.

— Praat hij nooit over zijn verleden?

— Hoogst zelden! Ik tracht hem wel eens uit te hooren, maar dan trekt hij zich aanstonds terug als een slak in zijn huisje en geeft nietszeggende antwoorden.

De moord!

Er waren drie weken voorbijgegaan sedert dit gesprek.

Weer zaten de beide mannen in de rookkamer, weer lazen zij de ochtendbladen door, en weer was het Charles die door een luiden en verschrikten kreet Raffles van zijn eigen krant op liet zien, een tijdschrift over paardenfokkerij, waarop Lord Aberdeen zich in den laatsten tijd toelegde.

— Wat is er in 's hemelsnaam nu weer aan de hand, riep hij uit. Je wordt plotseling zoo bleek! Wat is er gebeurd een ongeluk misschien?

— Een groot ongeluk, Edward, de oude Peter Lansing is vermoord in zijn woning gevonden.

Raffles sprong op, en wierp het tijdschrift neder.

— Goede God! riep hij verschrikt uit. De arme man! En heeft men den dader gevat?

— Ja!

— Wie is het?

— Richard Kensington!

Raffles keek Charles eenige oogenblikken zwijgend aan. Toen vroeg hij:

— Wie is de gek die dat beweert?

— Die gek is Philius Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— En hoe komt hij daarbij?

— Hij acht de bewijzen overstelpend!

— Lees mij dat bericht even voor, wil je?

Charles nam het blad ter hand, een nummer van de « Daily Mail » en las het volgende stadsbericht:

— Merkwaardig, bromde Raffles in zich zelf.

Het gesprek nam nu een andere wending, en na een half uur stond Raffles op en nam afscheid.

Toen de jonge student zijn boeken weer wat opruimde, vond hij in het dictaat-cahier een cheque ten bedrage van twintig pond sterling.

Moord in een huurkazerne. — De dader gearresteerd! — In den afgelopen nacht is 'n afschuwelijke misdaad gepleegd in een groote huurkazerne aan de Hassardstreet.

Daar vond men hedenochtend omstreeks acht uur het lichaam van een zekeren Peter Lansing, die onder de volgende omstandigheden den dood moet hebben gevonden.

De kamer van Lansing bevond zich op de derde verdieping van het huis.

De man, die blijkbaar niets om handen heeft, en voor een ouden vrek werd aangezien, daar het vrij algemeen bekend was, dat hij over veel geld beschikte, was blijkbaar zeer beducht voor een of anderen overval, want de deur van zijn kamer die op de gang uitkwam, was van een stevig slot en twee bijzonder zware knippen voorzien. Behalve de woonkamer is er nog een tweede vertrekje dat als slaapkamer is ingericht, maar dat slechts door de woonkamer heen te bereiken is.

Toen hedenmorgen één der bewoners van het huis langs de deur kwam van de woning van Peter Lansing, deinsde hij ontzet achteruit.

Onder de deur door was een dunne straal bloed gevloeid die reeds gestold was.

Aanstonds schreeuwde de verschrikte man het geheele huis bij elkaar en spoedig kwamen van alle zijden burens toegelopen.

Zooals het gewoonlijk onder dergelijke omstandigheden gaat, werd allen

aanvankelijk door elkaar, en wist niemand wat er gedaan moest worden.

Maar ten slotte vatte de portier van het huis, die door het geschreeuw opmerkzaam was geworden moed, en bonsde op de deur.

Daar hij echter volstrekt geen antwoord kreeg, draaide hij aan de kruk:

Tot zijn verwondering kon hij de deur gemakkelijk een handbreed openen.

Wij zeggen tot zijn verwondering, daar de man zeer goed op de hoogte was van de zonderlinge gewoonte van zijn huurder, om steeds voor hij zich ter ruste begaf, het slot en de zware grendels van zijn deur te sluiten.

Maar verder dan een handbreed kon hij de deur niet open krijgen, daar achter scheen zich iets te bevinden, wat dat onmogelijk maakte.

De portier en een ander, die eveneens moed had gevat, drukte nu met kracht tegen de deur, die langzaam openging, en nu ruimte genoeg liet om binnen te treden.

Maar niet zoodra hadden de mannen een blik in het vertrek geworpen of zij deinsden met een verschrikten kreet achteruit.

Vlak voor hun voeten lag het levenlooze lichaam van Peter Lansing. Hij lag op den rug, met de armen wijd uitgestrekt. Op zijn gelaat lag een uitdrukking van hevige ontzetting. In zijn linkerborst ter hoogte van het hart stak een eigenaardig gevormde dolk tot aan het gevest. Dat gevest was van koper, en vertoonde aan het uiteinde een fraai bewerkt doodshoofd.

De beide mannen waagden het niet naderbij te komen, om het wapen nader te onderzoeken.

Zij achtten het geraden te wachten tot de komst van de politiebeambten, die onmiddellijk na de ontdekking van de misdaad telefonisch waren gewaarschuwd.

Op de smalle stootplaat van het wapen ontdekte men drie letters, drie K's, een in het midden, en een aan iedere zijde.

Later zullen wij zien wat die letters te beteekenen hebben!

Het spreekt vanzelf dat de politie onmiddellijk met hare nasporingen begon, teneinde den dader van deze misdaad in handen te krijgen.

De dochter van den vermoorde, een bevalig jong meisje van nauwelijks zestien jaren, werd zoo voorzichtig mogelijk van het gebeurde in kennis gesteld en daarna ondervraagd, in de hoop dat zij wellicht eenige nuttige inlichtingen zou kunnen geven.

Dit bleek echter in het geheel niet het geval te zijn. Dorrit Lansing had haar vader den vorigen dag om een uur het laatst gezien. Wel verklaarde zij dat het haar was opgevallen, dat haar vader zeer zenuwachtig was, maar dat had zij de laatste weken al meer opgemerkt bij hem. Hij trachtte zoo opgewekt mogelijk te zijn en had beloofd, haar den volgenden dag mede naar buiten te nemen, maar niet nadat zij daarop herhaaldelijk had aangedrongen.

Men kan zich de smart van het jonge meisje, dat geheel onbeschermd achterblijft, begrijpen!

Maar gelukkig zal deze misdaad spoedig gewroken kunnen worden!

Daar de portier bij hoog en bij laag volhoudt, dat hij na acht uur in den avond en trouwens den geheelen dag geen vreemdelingen het huis had zien binnen gaan, nam de politie aanstonds aan, dat de misdaad gepleegd moest zijn, of door een van de bewoners van het huis, of door iemand die ongezien binnen was gekomen en die zich had laten insluiten.

Zij volgde echter het eerstgenoemde spoor omdat zij meende, dat dit de meeste kans op succes zou bieden.

De letters op den dolk wezen al aanstonds in een zekere richting. De politie volgt deze richting, die haar bracht in het vertrek van een jongen student in de chemie, Richard Kensington geheten, die het vertrek boven dat van den vermoorde bewoonde.

Zijn kamer werd onderzocht, terwijl hij afwezig was, evenals zijn kleerkast. In die kast vond men een colbertjasje, waarop nog duidelijk bloedsporen zichtbaar waren, en waarvan een der zakken een klein pakje bankbiljetten bevatte.

Daar de politie reeds de boeken van den vermoorde had nagezien, die, wonderlijk genoeg, zeer welgesteld bleek te zijn, zoo vond zij aanstonds uit, dat de nummers van deze bankbiljetten tevens voorkwamen in een klein register, dat in een lade van de schrijftafel van Peter Lansing werd gevonden. Het overige laat zich wel raden!

De jonge student werd bij zijn thuiskomst, om ongeveer een uur in den namiddag, aanstonds gearresteerd.

Hij protesteerde hevig en bezwoer dat hij onschuldig was en Peter Lansing den vorigen dag in het geheel niet had gezien, behalve gedurende een half uur, misschien een uur in den avond. De politie zal wel weten wat zij hiervan te denken heeft!

Het spreekt vanzelf dat wij onze lezers geregeld op de hoogte zullen houden van den loop der zaken!

Charles liet het blad zakken en keek Raffles onderzoekend aan.

— Als de «Daily Mail» voortgaat hare lezers op deze wijze in te lichten dan zijn zij bekocht, zei Raffles schouderophalend. Het berichtje krioelt van dwaasheden! Laten wij het eens punt voor punt nagaan! Daar is om te beginnen de dolk. Denk je eens even in, dat ik voornemens ben een moord op iemand te plegen, en dat ik daartoe een zoo op zichtig wapen gebruik, versierd met mijn initialen, d.w.z. met een begin letter van mijn achternaam, die driemaal herhaald wordt! Ik beroof iemand van het leven, ik laat het wapen in de wond achter en eenige uren later keer ik kalm terug in het huis waar ik de misdaad pleegde!

— Je hebt gelijk, dat klinkt niet zeer waarschijnlijk!

— Zeg maar liever, dat het zal kun-

dig gesproken, totaal onmogelijk is, beste jongen! Dat doet zelfs geen beroepsmoordenaar! De geheele criminalistische geschiedenis is daar om zijn bewering met bewijzen te staven!

— Ongetwijfeld, maar men zegt toch ook wel, dat de moordenaar onweersstaanbaar wordt aangetrokken naar de plaatst waar hij zijn misdaad pleegde!

— Dat is zoo, maar dat doet hij pas veel later! Op dien regel bestaan geen uitzonderingen. Vergeet echter niet, dat Kensington naar zijn eigen woning doorliep, waar hij nota bene een colbert had hangen dat met bloed bevlekt was, en waarin zich een pakje bankbiljetten bevond, dat zich nog den vorigen dag in bezit van Peter Lansing had bevonden!

— Dat is waar ook, hoe verklaar je dat?

— Op het oogenblik valt er nog niets te verklaren, en alleen maar te constateeren, antwoordde Raffles kalm. En dan constateer ik, dat Kensington als hij werkelijk de dader is, heeft gehandeld op een wijze die geheel en al in tegenspraak is met de gewoonte! Er is echter meer. Geloof jij dat een man in staat zou zijn den vader te dooden van het meisje dat hij liefheeft?

— Daarop durf ik niet zoo grif te antwoorden, zei hij, maar ik moet erkennen, dat het mij onaannemelijk voorkomt.

— Het is zoo onlogisch mogelijk, mijn jongen, hernam Raffles met nadruk. Bovendien, als hij werkelijk de misdaad gepleegd heeft, om den ouden man te berooven, waarom heeft hij zich dan vergenoegd met een klein pakje bankbiljetten, in plaats van het geheele vertrek leeg te plunderen? Daar had hij toch alle gelegenheid toe, want het bleek, dat de moordenaar in het geheel niet gestoord is geworden, maar op zijn gemak het vreeselijk werk heeft kunnen volbrengen. Neen, neen, er zal wel iets anders achter zitten! Zie eens in de andere bladen of er misschien geen latere berichten zijn!

— Met genoeg en!

Charles zocht eenigen tijd in den stapel kranten, tot hij een nummer van de «Daily Telegraph» had gevonden, van een latere editie dan die van het blad, waaruit hij zoeven het bericht had voorgelezen.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht. Hij liet zijn blikken vlug over de regels dwalen en riep plotseling uit.

— Dat is sterk!

— Wat is er? Heeft Baxter ingezien, dat hij den verkeerden beet heeft?

— Neen, dat is het in het geheel niet! Je raadt het nooit, de bouten en de grendels waren op de deur, en men heeft een smid moeten halen om ze open te krijgen!

Toen liet Raffles een spottend lachje hooren.

— De journalistiek is toch een schoon vak! riep hij uit. De «Daily Mail» vertelt, blijkbaar afgaande op een praatje, dat de deur open was, en de «Daily Telegraph» deelt ons mede, dat een smid de deur heeft moeten openbreken. Wij zullen maar geen derde blad opslaan, want ik vrees zeer, dat wij dan te lezen zouden krijgen, dat er aan het geheele vertrek geen deur was! Wat is nu eigenlijk de waarheid?

— Het blad dat ik hier in handen heb, heeft het bij het rechte eind, Edward! De deur was inderdaad op slot en stevig ook!

— Dat is inderdaad een merkwaardige omstandigheid! ging Raffles voort. Wij moeten dus aannemen, dat de moordenaar na zijn daad te hebben gepleegd door het sleutelgat is gekropen, of onder de reet van de deur heen!

— Het raam stond open!

— En nu neemt de politie zeker aan, dat de moordenaar door het raam naar buiten is geklommen!

— Inderdaad!

— En hoe verklaart zij dan het binnenkomen van den moordenaar?

— Zij plaatst zich op het standpunt, dat Peter Lansing den jongen student heeft binnengelaten en vervolgens de deur op slot heeft gedaan!

— Prachtig, het is zeer logisch geredeneerd! De moordenaar zou zich dus niet de moeite hebben willen geven een van de knippen van de deur terug te schuiven, maar is uit het raam geklommen, op het gevaar af zijn nek te breken en van den overkant gezien te worden door de bureu.

— Dat is toch de redeneering van de politie!

— Dan kan de politie van mij op een briefje krijgen, dat zij uit suffers en domkoppen bestaat, riep Raffles uit!

Hij sprong op, liep eenige malen het vertrek op en neer en stond toen plotseling voor Charles stil.

— Ik zal je eens wat zeggen mijn jongen, het zal noodzakelijk zijn, dat ik mijzelf eens met de aangelegenheid bemoei!

Het verhoor

Toen Richard Kensington zijn woning wilde binnen gaan, was hij zeer verbaasd de deur open te vinden en daar stemmen te hooren.

Maar nog meer verwonderde hij zich, toen er een agent van politie naar buiten trad die hem strak aankeek en vroeg wat hij wenschte.

— Wat ik wensch? Wel ik zou gaarne mijn woning binnengaan antwoordde de student.

— Gij zijt dus Richard Kensington?

— Die ben ik!

— Hoe laat zijt gij hedenmorgen de deur uitgegaan?

— Omstreeks half acht!

— En keert gij nu pas terug?

— Zooals gij ziet! Mag ik weten wat al die vragen te beteekenen hebben.

— Dat zult gij aanstonds wel hooren! Komt u binnen!

De jonge student trad zijn kamers binnen, waar hij nog een agent van politie aantrof en twee detectives.

Een daarvan was James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard, en de rechterhand van hoofdinspecteur Baxter.

Hij stond bij een keerkast, waaruit hij de weinige kleederen te voorschijn had gehaald. Hij keek den binnentredende scherp aan en vroeg toen aan den agent.

— Wie is de man? Is hij de bewoner van dit vertrek?

— Ja mijnheer Sullivan!

De detective trad op den student toe, en keek hem eenigen tijd aandachtig aan.

Richard begon ongeduldig te worden.

— Mag ik weten, waarom gij mij zoo aanstaart, vroeg hij uit de hoogte. Zoudt ge mij eens willen zeggen, wat gij hier in mijn woning uitvoert, zonder mijn toestemming? Wat heeft dit alles te beteekenen?

— Ik zou u aanraden, dien toon te laten varen, zei Sullivan met gedempte stem.

De jonge student verbleekte, en trad met gefronste wenkbrauwen een stap achteruit. Eenige oogenblikken staarden de beide mannen elkander met een vijandigen blik aan. Toen begon Sullivan weder:

— Gij weet zeker niet wat er met den ouden Lansing gebeurd is?

— Hoe zou ik dat weten? riep de jonge man ongerust. Wat is er met hem?

— Kom, houdt u niet van de domme. Ge wilt dus zeggen, dat ge niet weet, dat hij vannacht vermoord is?

Richard deinsde achteruit alsof hij een slag in het gezicht had gekregen. Hij bracht de hand naar het hart en werd zeer bleek. Toen stamelde hij nauwelijks hoorbaar:

— Vermoord? Dood? Mijn God hoe vreeselijk.

Eenigen tijd bleef er een drukkend

stilzwijgen in het kleine vertrekje.

Maar plotseling scheen Richard iets in te vallen. Hij kwam met gebalde vuisten dreigend op Sullivan toe en vroeg op doffen toon:

— En zeg mij nu wat gij hier komt doen. Wat moet de politie op mijn kamer. Wat wilt gij hier? Gij wilt toch niet zeggen, dat gij hier kwaamt in verband met die afschuwelijke misdaad?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden nam Sullivan het kleedingstuk weder op, dat hij zooeven uit zijn handen had gelegd en vroeg:

— Is dit kleedingstuk van u?

De jonge man knikte norsch.

— Hebt gij het gisteren aan gehad?

— Ja. Ik heb slechts dat colbert en de jas welke ik thans draag. Ik behoef er mij volstrekt niet voor te schamen, dat ik niet rijk ben en geen anderé kleedingstukken heb.

— Gij erkent dus, dat gij gisteren dit kleedingstuk gedragen hebt?

— Hebt gij mij niet verstaan? riep Richard toornig uit. Wat dringt gij aan? Waartoe die vraag?

— Het staat niet aan u, maar aan mij om vragen te stellen, antwoordde Sullivan.

Hij duwde plotseling het kleedingstuk onder den neus van den jongen student en beet hem toe:

— Kunt gij mij zeggen wat dit is?

Richard keek naar de donkere plek op het versleten kleedingstuk, rook er even aan, en antwoordde toen:

— Dat is bloed.

— Wilt gij mij zeggen hoe dat bloed op die jas is gekomen?

De jonge student bracht met een vaag gebaar de hand naar zijn voorhoofd als om er een gedachte te verdrijven, die hem kwelde. De donkere oogen van den man die voor hem stond, schenen hem tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen. Hij voelde hoe een klam zweet zijn slapen begon te bedekken. Maar aanstonds vermande hij zich en antwoordde:

— Het is heel eenvoudig, ik heb gisteren vivisectie verricht op een stervend hondje, dat ik van de straat had opgenomen, in de hoop het nog te kunnen redden...

Sullivan haalde met een minachtend gebaar de schouders op.

— Wat is uw beroep?

— Ik heb nog geen beroep, ik ben student.

— In welke faculteit?

— In de chemie.

— Ik hoor voor het eerst dat studenten in de chemie zich bezig houden met vivisectie.

— Toch verzeker ik u dat het vaak voorkomt, zei Richard kortaf. En zijt ge thans klaar met uw vragen die veel op een verhoor lijken?

— Gij zult nog eenigen tijd geduld moeten oefenen, hernam Sullivan met bijtenden spot. Ik geloof niet dat gij in een positie zijt om mij de wet te stellen!

Richard beet zich op de lippen, balde de vuist, maar zweeg.

Maar Sullivan ging met de onverbiddelijkheid van een rechter van instructie voort:

— Hebt gij gisteren Peter Lansing nog bezocht?

— Ja.

— Hoe laat was dat?

— Omstreeks half elf in den avond.

— Hoe laat zijt gij weder vertrokken?

— Tusschen kwart over elf en half twaalf.

— Verwachtte hij uw bezoek?

— Dat kan ik niet zeggen want ik kwam hem op het portaal tegen en toen verzocht hij mij binnen te treden.

— Wat was het onderwerp van uw gesprek?

— Ik geloof niet dat ik verplicht ben u dat te zeggen antwoordde Richard norsch.

— Ik zou het wel doen als ik u was, want het zou misschien in uw voordeel zijn.

— In mijn voordeel? herhaalde Ri-

chard, terwijl hij dreigend op Sullivan toetrad. Wat wilt gij zeggen, mijnheer? Pas op uw woorden, of het zou u kunnen berouwen.

— Gij durft heel wat zeggen, mijnheer, hernam Sullivan koeltjes. Misschien zult gij wel spoedig een andere taal laten hooren.

Hij stak de hand in een der zakken van het colbert, haalde er een pakje bankbiljetten uit, dat met een klein touwtje omwonden was, en hield het Richard voor.

— Gij hebt mij zooveen gezegd, dat gij arm waart, althans iets van dezelfde strekking. Wilt gij mij dan eens zeggen hoe gij aan deze bankbiljetten gekomen zijt?

De jonge student deinsde hevig verschrikt achteruit.

Zijn oogen kregen een starende uitdrukking. Hij wankelde even en moest zich aan den rand van de tafel vastklemmen. Zijn stem had een heeschen klank toen hij antwoordde:

— Waar komt dat geld vandaan? Wilt gij zeggen dat gij het in den zak van mij jas gevonden hebt?

— Dat heb ik, mijnheer, in tegenwoordigheid van deze beide agenten:

Op dit oogenblik trad er een derde agent het vertrek binnen, die eenige boeken onder den arm droeg.

Hij sloeg nauwelijks acht op den jongen man, maar trad op den detective toe, salueerde en reikte hem toen de boeken over.

— Dit zijn de registers, Sir, welke wij gevonden hebben. Een daarvan schijnt mij toe een lijstje te bevatten van de nummers van bankbiljetten.

— Geef hier, beval Sullivan gehaast.

Hij rukte den agent het register uit de hand sloeg het open, maakte het pakje bankbiljetten los, en begon haastig de cijfers te vergelijken.

Ongeveer tien minuten verstreken, zonder dat er in het kleine vertrek iets anders vernomen werd dan het geritsel van het bankpapier.

Richard Kensington bleef gedurende

al dien tijd onbeweeglijk als een standbeeld midden in het vertrek staan. Het leek hem toe alsof hij droomde. Hij kon zich volstrekt niet begrijpen wat er eigenlijk geschiedde maar hij had er een vaag begrip van, dat een vreeselijk gevaar hem bedreigde, waarvan hij zich den aard en den omvang nog niet kon voorstellen.

Twee agenten waren ongemerkt tot dicht bij de deur geschoven. De derde stond naast den jonge man. Nu klapte Sullivan het register dicht en keek den jongen student met zijn donkere oogen doordringend aan.

— De cijfers van de bankbiljetten komen in dit register voor, zei hij langzaam. Dit register is het eigendom van Peter Lansing, wilt gij zelf uw gevolgtrekking maken, of wilt gij mij dwingen het zelf te doen?

Een oogenblik leek het alsof de jonge man den detective naar den keel wou vliegen. Met inspanning van al zijn krachten wist hij zich echter te beheerschen en op koelen toon te antwoorden:

— Zegt gij het maar, dan bespaar ik mij zelf de vernedering, de grootste dwaasheid te zeggen die men zich kan denken.

— Welnu dan Richard Kensington, ik moet u gevangen nemen op beschuldiging van moord op Peter Lansing.

— En uw bewijzen? vroeg de jonge student bijna onverstaaubar.

— De bewijzen liggen hier op deze tafel, zij liggen in uw eigen bekentenis, dat gij gisteren bij den ouden man zijt geweest!

Hij wachtte even en gaf toen den beiden agenten die nog steeds bij de deur stonden een wenk.

— Voert hem naar beneden, mannen!

De beide agenten wilden Richard vastgrijpen, maar deze riep met doodsbleek gelaat uit:

— Raak mij niet aan! ik zal rustig met u mede gaan!

Sullivan wierp hem een snellen blik

oe en zei toen tot zijn mannen:

— Het is goed! Houdt hem alleen maar goed in het oog!

Met gebogen hoofd verliet Richard Kensington het vertrek, terwijl twee agenten voor hem uitliepen en Sullivan en de derde agent hem op den voet volgden.

Zoo bereikten zij het vertrek waar zich de geheimzinnige misdaad had afgespeeld. Het deurslot en de grendels waren vernield evenals een gedeelte van den deurpost. Bij deze deur hield een agent van politie de wacht, een ware Hercules, die alle nieuwsgierigen op een behoorlijken afstand hield. Het kleine groepje trad binnen. De deur werd weder gesloten. Op het midden van den vloer lag iets dat met een wit laken overdekt was. Sullivan sloeg het laken terug, maar intusschen hield hij geen oog afgewend van den jongen student.

— Zie naar den man die hier op den grond ligt, beval de detective toen.

Kensington wierp een blik op het levenlooze lichaam en sloeg beide handen voor het gelaat.

— De arme oude man! En mijn arme Dorrit snikte hij! O, de ellending die dit gedaan heeft!

Maar Sullivan luisterde reeds niet meer. Hij was naar een kleine tafel toegetreden en nam er een dolk af, met een zonderling gevormd koperen gevest, een stootplaat in den vorm van een slang, en een zeer spits lemmet van driehoekigen vorm, niet langer dan vijftien centimeter.

— Kent gij dit wapen? vroeg hij, terwijl hij Richard den dolk voorhield.

Deze wierp er een snellen blik op en antwoordde toen op doffen toon:

— Ik heb het nooit gezien!

— Gij ontkent dus, dat het uw eigendom is?

— Dat doe ik zeker!

— Kunt gij dan die letter K verklaren, die er driemaal op voorkomt?

— Vraag dat den eigenaar, antwoordde Richard weest, en martel mij

niet langer ! Voer mij snel weg, opdat ik voor den rechter van instructie mijn onschuld kan betuigen !

— Aan dien wensch zal spoedig vol-

daan worden, mijnheer !

Sullivan wendde zich tot de agenten en beval :

— Brengt hem weg !

Raffles bemoeit zich met de zaak

Wanneer Raffles zich iets voornam, dan moest hij het ook aanstonds ten uitvoer brengen.

De geheimzinnige zaak in de Harsardstreet had aanstond zijn geheele belangstelling, en dat niet alleen omdat er menschen bij betrokken waren wier lot hij zich had aangetrokken !

Dit gold althans voor Richard Kensington, die zich thans in zulk een noodlottigen en gevaarlijken toestand bevond.

Het stond voor den Grooten Onbekende vast, dat de jonge student met den moord niets uitstaande kon hebben, tenminste niet in den zin, dien de politie vermoedde.

Zoodra hij zijn besluit genomen had, begaf hij zich in gezelschap van Charles Brand, die ten hoogste nieuwsgierig was naar den afloop, naar het groote gebouw van Scotland Yard in de Oxfordstreet.

Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, was een getrouw lid van de Windsorclub, waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, vice-president was.

Nu was het een feit, dat de edele Lord, zooals Phileas Baxter hem meestal placht te noemen, reeds eenige malen door zijn schranderheid en zijn verbazende opmerkingsgaven de recherche een dienst had kunnen bewijzen door het aan den dag brengen van een geheime misdaad, die wel onoplosbaar scheen.

Bij die gelegenheden had de hoofdinspecteur van politie zich zeer vleiend uitgelaten over de bekwaamheden van den vice-president als amateur detective en had hij zich bij hem aanbevolen voor meerdere gevallen.

Enmaals zelfs had Baxter de opmer-

king gemaakt, dat hij het hoopte te belevén, dat Lord Aberdeen aandeel zou mogen hebben in de vangst van John Raffles, een verlangen, waarop de Grootte Onbekende met een zwijgende buiging en raadselachtigen glimlach geantwoord had.

Zoo besloot hij dan nu ook zich naar Baxter te begeven, en hem verlot te vragen een onderzoek op zijn eigen gelegenheid te mogen instellen.

Omstreeks vier uur in den middag reed de fraaie, blauw gelakte auto voor, die Charles en Raffles binnen weinige minuten naar het Londensche hoofdbureau van politie voerde.

Raffles behoefde slechts zijn naam te noemen, om gedaan te krijgen, dat de politieagent, die bij de deur op wacht stond, vlug als een haas weg-snelde, ten einde z'n bezoeker te gaan aankondigen.

Enkele minuten later stond Raffles tegenover den hoofdinspecteur van politie, den man, die reeds vele jaren geleden 1000 pond sterling had uitgelooft aan dengene die Lord Lister, alias John Raffles, in handen der politie overleverde.

De «grootte man» was van achter zijn schrijfbureau opgestaan, dat met een grooten stapel papier bedekt was, en kwam Lord Aberdeen met uitgestrekte handen tegemoet.

— Het verheugt mij, Mylord, u in mijn klein heiligdom te mogen begroeten, zei hij op jovialen toon. Ik hoop dat een goede wind u herwaarts voert.

— Dat geloof ik niet, mijnheer Baxter, ik geloof met Shakespeare te mogen zeggen «it is an ill wind, that blows nobody any good !»

— Dan heb ik het geloof ik, reeds geraden, gij komt waarschijnlijk in de

zaak van, of liever tegen, Richard Kensington.

— Juist, mijnheer Baxter. Ik wil het niet ontkennen, dat ik zeer groot belang in dien jongen man stel.

— Wat? riep Baxter ongeloovig uit. Wilt gij zeggen, dat gij belang stelt in dien moordenaar?

— Ik geloof niet dat hij dat is, mijnheer Baxter, hernam Raffles kalm, in ieder geval het moet nog bewezen worden.

— Maar hebt gij dan de bladen niet gelezen, Mylord? Wel, de bewijzen liggen bijna voor het oprapen.

— Ik heb de dagbladen gelezen, en ik blijf er bij, dat ik de bewijzen niet voldoende acht.

— Dat verbaast mij zeer, Mylord. Het staat toch als een paal boven water, dat hij bij den ouden Lansing is geweest, dat hij bloed aan zijn kleedren had, en dat er een pakje bankbiljetten in zijn zak gevonden is, hetwelk zich nog slechts eenige uren te voren in het bezit moet hebben bevonden van Peter Lansing. Acht gij die bewijzen niet overstelpend?

— Ik erken dat zij ernstig zijn, maar overstelpend zijn zij niet. Ik meen mij n.l. te herinneren, als ik mag af gaan op de berichten in de bladen die elkander trouwens op vele punten tegenspreken, dat Richard Kensington een zeer aannemelijke verklaring heeft gegeven, voor de aanwezigheid van het bloed op zijn kleedren.

— Mijnheer Sullivan, onze bekwame dedective vindt die verklaring minder aannemelijk, Mylord.

— Heeft men het bloed dan al onderzocht?

— Onze bacterioloog is er juist mee bezig, Mylord. Ik verwacht ieder oogenblik zijn rapport.

Juist op dat oogenblik ging de telefoonschel over. Baxter nam het toestel van den haak en luisterde.

— Is het werkelijk waar, mijnheer Brown? Is er geen vergissing mogelijk?

Een oogenblik luisterde Baxter nog

met open mond, legde toen het toestel langzaam neer en keek Raffles eenigszins verlegen aan.

— Ik sprak zooeven met mijnheer Brown, mylord! begon hij aarzelend.

— Wie is dat?

— Dat is onze bacterioloog.

— Welhoe! En wat zei hij?

— Hij zei, hij vermoedde, hij wist bijna zeker, dat het bloed niet afkomstig is van een mensch.

Een spottend lachje vertoonde zich op de lippen van den Grooten Onberkende!

— En wat zei mijnheer Brown nog meer?

— Hij dacht, hij meende te moeten aannemen, hij geloofde wel te kunnen verzekeren, dat het bloed is van een dier!

— En noemde hij de soort niet van dat dier? ging Raffles onverbiddelijk voort.

— Mijnheer Brown was van oordeel, of liever, hij geloofde er een eed op te kunnen doen, dat het bloed is van een hond, bracht Baxter er nu zeer verlezen uit.

— Wel, dat zei Richard Kensington immers ook! zei Raffles langs zijn neus.

— Dat is zoo, mylord, dat ontken ik niet! Maar vergeet niet dat hij de beklaagde is!

— Dat is waar, mijnheer Baxter, dat had ik bijna vergeten, zei Raffles ironisch, dat maakt natuurlijk een groot verschil!

— Maar in ieder geval blijft dan toch het feit dat de bankbiljetten in zijn zak zijn gevonden, riep Baxter triomfantelijk uit! Dat zult gij toch niet willen loochenen!

— Ik denk er niet aan, mijnheer Baxter, ik wil het alleen maar trachten te verklaren! Een oogenblik heerschte er een zwijgen in het vertrek. De mannen hadden alle drie thans plaats genomen. Nu wendde Raffles zich opnieuw tot den hoofdinspecteur en vervolgde:

— Ik zei u zoeven, dat ik groot belang stel in Richard Kensington. Ik ken hem zoo ongeveer een jaar, ik was zoo gelukkig hem bij zijn studie te kunnen helpen, en tot dusverre heb ik er nog geen oogenblik spijt van gehad. Hij is een zeer vlijtige, buitengewoon begaafde, ja, ik mag wel zeggen geniale jongeman, waarvan de wereld nog eenmaal zal spreken.

— Als de wereld er maar gelegenheid toe heeft, Mylord! Zij zal zich moeten haasten, de wereld, want ik vrees, dat uw beschermeling, als er geen wonder gebeurt binnen veertien dagen het hoofd door het hennepen venster zal moeten steken! riep Baxter met een onaangenaam lachje uit.

Raffles fronste de wenkbrauwen en hernam koel:

— Ik geloof niet dat het zoover zal komen, mijnheer Baxter, daar heb ik mijn redenen voor! Laat ons echter niet afdwalen, wat ik u verzoeken mag! Gij hebt uw redenen om aan zijn schuld te gelooven, ik heb de mijne om het tegendeel te doen.

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Wilt gij mij mededeelen, mijnheer, of Richard Kensington hier op het politiebureau, waar hij zich thans wel zal bevinden, nog iets verklaard heeft aangaande de reden van zijn bezoek bij den ouden Lansing?

— Dat heeft hij, Mylord! riep Baxter uit. En ik geloof niet, dat die verklaring zijn zaak goed zal doen! Oordeel zelf!

De hoofdinspecteur van politie opende een kistje met reusachtige sigaren, schoof het Raffles toe, die met een beleefd hoofdschudden weigerde, hield het toen Charles voor, die evenmin lust scheen te hebben, den strijd met een der monsters aan te binden, en stak toen zelf een der geweldige producten uit Havanna op.

Daarop hernam hij:

— Gij hebt in de bladen kunnen lezen, dat Kensington verklaarde, dat hij Lansing omstreeks half elf in den avond dicht bij diens woning op het

portaal ontmoet heeft, en dat deze hem toen verzocht binnen te komen.

— Ik herinner mij dat feit uitstekend, evengoed als het uur, mijnheer Baxter, zei Raffles.

— Welnu, Kensington zegt verder, dat Lansing onmiddellijk nadat zij binnen waren den sleutel in het slot om-draaide, en de beide knippen op de deur deed.

— Ook dat weet ik, mijnheer Baxter!

— Maar nu komt het mooiste! Wat denkt gij wel dat Lansing van hem wilde?

— Mijnheer Baxter, zei Raffles, ik wil u eerlijk bekennen, dat ik geen gedachtenlezer ben!

— Hij wilde dat de jonge man hem doodde!

Raffles meende niet goed te hebben verstaan.

— Hem dooden? herhaalde hij in de uiterste verbazing. Vroeg Lansing hem dat, en deelde Richard Kensington u dat mede?

— Dat zei hij inderdaad, mylord, maar ik heb mijn zin niet af kunnen maken. Kom, ik zal u niet lang in spanning houden! Lansing vroeg hem, ten minste naar het zeggen van uw beschermeling, of hij, als student in de chemie, geen middel voor hem kon bereiden, waardoor hij gedurende eenige dagen dood zou zijn! De jonge student zou hem dan later moeten redden, dat wil zeggen als hij hem reeds goed en wel begraven had! En wat denkt gij wel dat hij hem daarvoor bood? Duizend pond sterling, Mylord! Niets meer of minder! Heb ik niet gelijk als ik zeg, dat dit wel wat klinkt als een sprookje uit de « Duizend en Een Nacht».

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Hij had met de grootste verbazing toegeluisterd. Hier werd hem een geheel nieuw gezichtpunt in de duistere zaak geopenbaard.

Eindelijk vroeg hij weder:

— Zei de oude Lansing niet waarom hij dit wenschte?

— Neen, Mylord! Maar ik geloof waarlijk dat gij er geloof aan hecht!

— Tot nader order zeker, mijnheer Baxter, hernam Raffles koeltjes. Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, welke redenen Richard Kensington zou hebben, zoiets uit den duim te zuigen! Indien hij de misdaad gepleegd had, waarom zou hij u dan een verhaal op de mouw spelden, dat op het eerste gehoor zoo onwaarschijnlijk klinkt?

— Dat mag de duivel weten bromde Baxter.

Raffles had Charles een snellen blik toegeworpen, en deze zag hoe de grijze oogen van zijn vriend schitterden. Aan zijn geheele gelaatsuitdrukking kon men duidelijk zien dat Raffles eenig spoor volgde, maar hij kon zich volstrekt niet voorstellen wat dit wel kon wezen.

— Het mag zijn zooals het wil, Mylord, dan mag ik toch wel de vraag stellen: wat kon de oude man wel bedoelen met dien wensch, om gedurende eenige dagen uit het land der levenden te verdwijnen?

— Een zeer schrandere vraag, mijnheer Baxter, die uw doorzicht alle eer aandoet! antwoordde Raffles met nauwelijks verborgen spot. Inderdaad, ik geloof dat gij hier de kern van de kwestie aanroert! Als wij op de vraag, die gij daar zooeven stelt, een behoorlijk antwoord wisten, dan zouden wij veel verder zijn met de kwestie!

— Geloofst gij dat werkelijk, Mylord?

— Ik ben er zeker van!

— Gij gelooft dus dat het gesprek werkelijk heeft plaats gehad?

— Ik geloof het zoolang ik geen reden heb om het tegendeel aan te nemen. Wat antwoordde Richard Kensington op die zonderlinge vraag?

— Hij weigerde te antwoorden, Mylord!

— Ik verwachtte niet anders van hem, mompelde Raffles in zichzelf. En toch, wie weet, als hij had toegegeven...

Hij viel zichzelf in de rede met de vraag:

— Als ik u zooeven goed verstaan heb, dan wilde Lansing de reden niet opgeven waarom hij dat verzoek deed?

— Dat weigerde hij pertinent. Hij zei echter, dat de reden voor hem van zeer gewichtigen aard was. Ja hij moet Kensington bijna op de knieën gesmeekt hebben hem dat middel te verschaffen!

— Het is zoo duidelijk als glas, bromde Raffles voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

— De misdaad is met een zonderling gevormden dolk gepleegd, niet waar?

— Ja, Mylord, het is een eigenaardig gevormd wapen!

— Hebt gij het soms bij de hand?

— Het ligt in gindsche kast, bij het pakje bankbiljetten.

— Hebt gij er iets op tegen om mij het wapen even te laten zien?

— Volstrekt niet, Mylord. Ik ben zelfs blij, dat gij zooveel belang in de zaak stelt.

Hij stond op, opende de kast en nam er een pakje uit, dat in vloei-papier was gewikkeld. Hij opende het, nam er den dolk uit, en overhandigde hem aan Raffles. Deze bekeek hem eenigen tijd aandachtig, en legde hem toen weder op de schrijftafel neder.

— Een fraai wapen, zei hij, en dat, in een vaste hand een doodelijke wond moet toebrengen!

— En wat zegt ge van die drie letters? riep Baxter eensklaps uit. Dat is nog een bewijs dat ik bijna vergeten zou. Wat kunnen zij anders beteekenen dan Kensington?

Er verscheen een spottend glimlachje om de lippen van den Grooten Onbekende, maar hij antwoordde slechts met een wedervraag:

— Ja, mijnheer Baxter, wat zouden die drie K's wel anders kunnen beteekenen? Laten wij elkander toegeven dat er te Londen zeker een paar honderd duizend personen rondloopen, wier naam met een K begint.

Baxter had het wapen weder in het vloei-papier gewikkeld, en weer bleef

het even stil in het groote vertrek, waar niets anders te hooren was dan het krassen van de pen van den secretaris van Baxter, die in een hoek bezig was met het overschrijven van een rapport.

Toen begon Raffles weder :

— Mag ik u nog een vraag stellen, mijnheer Baxter?

— Ik verlang niets liever, mylord, op voorwaarde slechts, dat gij ons in deze zaak uw hulp bewijst!

— Daartoe had ik u juist verlof willen vragen! hernam Raffles haastig. Ik wilde gaarne weten, hoe of het nu eigenlijk met de deur van het vertrek stond. De eene courant beweerde dat zij open gevonden werd, de tweede dat een smid haar had moeten forceeren.

— Het tweede blad heeft gelijk, Mylord! De deur was stevig gesloten!

— En waar lag het lichaam?

— Op een paar passen van de deur!

— Ik meen te hebben gelezen, dat de politie aanneemt, dat de moordeenaar door het raam vertrokken moest zijn; acht gij die lezing aannemelijk, mijnheer Baxter?

— Aannemelijk of niet, wij moeten haar aanvaarden, Mylord, want er is geen andere, riep Baxter uit.

— Heeft de politie reeds onderzoek gedaan, of het inderdaad mogelijk is uit dat raam naar een hooger gelegen verdieping te gaan?

— Dat heeft zij, Mylord!

— En is dat mogelijk als men geen acrobaat is?

— Met behulp van een sterk touw, zeker.

Raffles stond op, en Charles zag duidelijk, dat hij met moeite zijn ongeduld beheerschte.

Daarop vroeg hij :

— Gij wilt mij dus toestaan, mijnheer Baxter, deze treurige maar toch zeer belangwekkende zaak op eigen gezag te onderzoeken?

— Ik zal het u niet alleen toestaan, maar ik zal het op hoogen prijs stellen, Mylord. Wacht, ik zal even een formulier voor u invullen, op welk vertoon men u overal aanstonds moet laten passeeren.

— Dat zal ik zeer op prijs stellen, mijnheer Baxter.

De hoofdinspecteur vulde snel een gedrukt formulier in, droogde het, vouwde het op en stak het Raffles toe met de woorden :

— Ziedaar, Mylord, en ik hoop van harte dat gij moogt slagen!

— Ik ben er bijna zeker van, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles bedaard.

— Meent gij dat werkelijk, Mylord? riep Baxter verbluft uit.

— Ja, mijnheer, in dergelijke ernstige zaken ben ik niet gewoon te gekscheren. Ik denk u binnen drie dagen den waren dader te kunnen aanwijzen.

De plek van de misdaad

De beide vrienden verlieten snel het hoofdbureau van politie, maar niet dan nadat Raffles verlof had gevraagd en gekregen, om eenige woorden tot den ongelukkigen gevangene te richten, die hem in zijn eenzaamheid zouden troosten en opbeuren.

Buiten stond de blauwe auto nog steeds te wachten.

— Naar de Hassardstreet, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe. Je kent het adres?

— Zeker, Mylord!

De beide vrienden stapten in en de auto zette zich in beweging. Zij hadden reeds tien minuten gereden en nog hadden de twee mannen geen woord met elkander gewisseld. Maar eensklaps barste Charles uit :

— Daar mag de duivel uit wijs worden! Ik zit er bijna een half uur bij, ik hoor alles mee aan, ik zie je van tijd tot tijd glimlachen, ik hoor de vragen die je stelt, maar ik wil gehangen

worden als ik er een jota van begrijp!

— De zaak schijnt je dus nog niet geheel en al helder te zijn, mijn jongen? vroeg Raffles glimlachend.

— Niet geheel en al helder? Maar voor den drommel, zij is mij nog volkomen duister! riep Charles uit. En wat meer is, hoe langer ik haar tracht op te lossen, hoe duisterder ze voor me wordt! Om kort te gaan, ik kan er geen kop of staart aan vinden!

— Dat komt jongelief, omdat je nog steeds niet geleerd hebt, om naar het oorzakelijke verband van een misdaad te zoeken! Bovendien ontgaan je enkele dingen, die op het eerste oog kleinigheden lijken, maar die wel degelijk van groot gewicht zijn. En ten derde, het spijt mij dat ik het zeggen moet, ben je nog niet geheel en al op de hoogte van zekere gebruiken in de misdadigerswereld, niet alleen hier, maar ook elders, b.v. in Amerika!

— In Amerika? herhaalde Charles verbaasd.

— Ja juist! Je zult je toch wel herinneren dat Lansing een Amerikaan is?

— Om je de waarheid te zeggen was ik het vergeten, Edward.

— Zie je wel, daar heb je het al, men mag in een zaak als deze niets vergeten. Het is juist van het aller-grootste belang, Charles, dat Lansing een Amerikaan is!

Charles luisterde verbaasd toe.

Hij kon volstrekt niet inzien, wat de nationaliteit met de zaak te maken had, maar een ding was hem duidelijk en dat was, dat Raffles een bepaald spoor volgde.

Deze scheen even in gedachten te verzinken en vroeg toen plotseling weder:

— Richard heeft mij eens gezegd, dat Lansing ongeveer twaalf jaar geleden uit Amerika is teruggekeerd. Dit feit in verband met de drie «K» waarvan je de beteekenis wel zult kennen...

— Maar wacht eens even, zoo viel hij zichzelf in de reden, daar is een postkantoor!

Hij boog zich voorover en beval Henderson door de spreekbuis stil te houden.

De auto stopte, en Raffles sprong er vlug uit, nog vóór Charles hem iets had kunnen vragen.

Er verliep omstreeks een kwartier, toen keerde hij weder terug, na Henderson te hebben toegeroepen dat hij zijn weg moest vervolgen.

Snel reed de auto voort. Raffles liet zich in de kussens vallen met een tevreden gezicht, als iemand die een zaak naar behooren heeft verricht.

— Mag ik weten wat je in het postkantoor hebt uitgevoerd, Edward? vroeg Charles.

— Ik heb eenige telegrammen naar verschillende steden van Amerika gezonden!

— Lieve hemel waarom in 's hemelsnaam? vroeg Charles verwonderd.

— Om onderzoek te doen naar het verleden van den ongelukkigen Lansing!

— Dus je denkt dat het verleden in verband staat met de misdaad?

— In het nauwste verband, Charles. Maar kom, ik heb medelijden met je en zal je een weinig uit het moeras helpen!

Hij wierp Charles een zijdelingschen blik toe, stak een versche sigaret op en vroeg toen:

— Zeg eens eerlijk, heb jij er ook maar een oogenblik aan gedacht, dat die drie K's den naam vormden van Kensington, driemaal herhaald?

— Dat nu wel niet, Edward, maar...

— Maar je hebt dan toch gedacht, dat zij betrekking hadden op den naam van een ander persoon, nietwaar?

— Dat is zoo!

— Welnu, mijn jongen, dan hebt je u vergist! Reeds aanstonds toen ik van die drie letters hoorde, dadelijk nadat mij de dolk beschreven was, schoot het mij te binnen, dat die drie K's de afkorting moesten zijn van den naam van een der vreeselijkste Amerikaanse genootschappen welke men

uitgeroeid waande, maar die nog wel degelijk bestaan!

— De « Ku-Klux-Klan »! riep Charles zegevierend uit, verheugd dat hij zelf den naam had kunnen noemen!

— Je hebt het geraden, Charles her, nam Raffles glimlachend. Het bloedig veemgericht, dat dien zonderlingen naam draagt, werd omstreeks het jaar 1830 in den Amerikaanschen staat Carolina opgericht. De leden togen des nachts op roof uit, met een grooten flambard op het hoofd, en het gelaat voor de helft met een doek verborgen en oefenden een waar schrikbewind uit, mijlen ver in 't rond. Niemand was voor hen veilig. Wie niet aan hun bevelen gehoorzaamde werd onverbiddelijk ter dood veroordeeld. De leden gebruikten nooit anders dan een buks als wapen en de naam « Ku-Klux-Klan » is afgeleid van het eigenaardig geluid, dat een haan van een geweer maakt bij het overhalen, ten minste van de geweren uit dien tijd!

— Ja nu herinner ik het mij alles duidelijk, hernam Charles opgewonden. Maar ik had toch nooit kunnen gelooven, dat dat vreeselijke genootschap nog steeds bestaat.

— Toch is het zoo! En ik heb reden om aan te nemen, dat het thans een onderdeel vormt van het Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan professor Nicholson aan het hoofd staat!

— De misdaad zou dus op rekening gesteld moeten worden van de schurken, die deel uitmaken van dat Genootschap.

— Dat zou mij tenminste niets verwonderen.

— Dus... Nicholson?

— Nicholson zou wel eens eigenhandig of liever eigenhoofdige deze zaak op touw hebben kunnen zetten! Het is juist iets voor hem, dat zul je mij moeten toegeven!

Inmiddels was de auto snel doorgereden en het duurde geen half uur, of zij stond stil voor het huis, waar de geheimzinnige misdaad zich had afgespeeld.

De beide mannen stapten uit, en al dadelijk bewees het formulier van den hoofdinspecteur goede diensten.

De agent, die voor de deur op wacht stond, liet hen dadelijk door, en het volgende oogenblik stonden de vrienden in de gang, tegenover den portier, die hen eenigszins verbaasd aankeek.

Maar spoedig herkende hij den heer in zijn sierlijke kleederen, die reeds eenige malen een bezoek had gebracht aan zijn huurder van de vierde verdieping Richard Kensington.

Zijn verbazing nam echter toe, toen de bezoeker hem verzocht hem aanstonds naar de kamer te brengen, waar zich het geheimzinnige voorval had afgespeeld en daarbij de machtiging liet zien, welke door Phileas Baxter onderteekend was.

Hij maakte een onderdanige buiging, en zei met een schuwen blik op de beide mannen:

— Ik zal u aanstonds den weg wijzen, mijnheer!

— Dat zal ik zeer prijs stellen, goede vriend, maar nog aangenamer zal het mij zijn, als gij mij aanstonds wilt antwoorden op eenige vragen die ik u te stellen heb.

Als bij toeval stak Raffles bij deze woorden de hand in zijn zak en rammelde met eenig geld.

De klank van het edele metaal scheen de ooren van den portier ten zeerste te streelen. Zijn oogen begonnen te schitteren, en hij herhaalde zijn diepe buiging van zooveel. Daarop wees hij met een gebaar naar de smalle trap en zei:

— Wees zoo goed mij te volgen, heeren, ik ben volkomen tot uw dienst!

De tocht langs de donkere smalle trap nam nu een aanvang.

Eindelijk stond de portier zwaar ademhalend stil en zei:

— Wij zijn er! Dit is de kamer waar de ongelukkige Peter Lansing gewoond heeft!

Hij had deze woorden nauwelijks uitgesproken of de treden van de trap

kraakten opnieuw en enkele oogenblikken later stond Dorrit, de dochter van de vermoorde, voor de drie mannen.

Haar lief gezichtje was doodsbleek, en haar mooie oogen hadden een wanhopige uitdrukking. Blijkbaar was zij op weg naar de kamer van haar vader. Met een toonlooze stem zei zij tot den portier :

— Ik ben hier gekomen om nog eenige voorwerpen te halen, waarop ik grooten prijs stel, mijnheer. De politie heeft mij verlof gegeven binnen te treden, en de meubelen te openen.

Nu kreeg zij Raffles in het oog, dien zij scheen te herkennen. De Grootte Onbekende trad op haar toe, en vatte zachtjes haar arm.

— Herkent gij mij misschien, Miss? vroeg hij.

— Ja, Mylord! Ik weet nu wie gij zijt! Richard, mijnheer Kensington, heeft mij vaak over u gesproken in de laatste dagen. Ik heb u eens gezien, omstreeks een week geleden.

— Zoo is het Miss! Gij weet dus dat ik een vriend ben van Richard, en ik zal u dat bewijzen! Hij bevindt zich thans in de gevangenis, maar ik verzeker u dat hij daarin niet lang zal blijven!

Een snik ontsnapte aan den teederen boezem van het jonge meisje. Zij drukte krampachtig de hand van den man die tegenover haar stond en zei met een door tranen verstikte stem :

— Nooit zal ik het vergeten, Mylord, wat gij daar gezegd hebt en wat gij voor Richard wilt doen! Daarom zijt ge dus hier gekomen?

— Ja, Miss. Ik wil en ik zal zijn onschuld aan het licht brengen!

— Goed gesproken! riep de portier uit. Ik ben er zeker van, Miss, dat Mylord er in zal slagen! Mijnheer Kensington was een jonge man met een edel hart en ook ik kan het niet gelooven, dat hij de misdaad gepleegd heeft, al zijn er nog zooveel bewijzen tegen hem!

Dorrit wierp den ouden man een

dankbaren blik toe, maar Raffles maakte een einde aan dit gesprek door op een deur te wijzen, en te zeggen :

— Dat is zeker het vertrek?

— Ja, Mylord, antwoordde de portier.

Hij haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur.

De groote holle kamer maakte een somberen indruk. De gordijnen voor de beide ramen waren neergelaten. De meubelen waren ouderwetsch en versleten.

Niets weer er op, behalve misschien de fraaie schrijftafel, dat in dit vertrek een man gewoond had die een groot fortuin had achtergelaten.

Raffles trad aanstonds op de ramen toe, en trok de gordijnen op, zoodat het licht onbelemmerd naar binnen kon stroomen. Hij ging midden in het vertrek staan en keek aandachtig om zich heen. Toen wendde hij zich tot den portier en vroeg :

— Gij hebt immers reeds aan de politie verklaard dat gij na acht uur 's avonds geen vreemdeling meer hebt zien binnentreden?

— Inderdaad, Mylord! Het is onmogelijk dat er iemand gepasseerd zou zijn zonder dat ik het zou hebben gezien!

— Herinnert gij u soms, mijnheer Brand, zoo wendde Raffles zich tot Charles, of in een der verslagen in de bladen het uur genoemd werd, waarop volgens de geneesheeren, de dood moet zijn ingetreden?

— Omstreeks twee uur in den nacht, Mylord, antwoordde de jonge man.

— Is het mogelijk dat er door den tweeden ingang iemand het huis binnengaat, ging Raffles voort, terwijl hij zich opnieuw tot den portier wendde.

— Dat is wel mogelijk, Mylord, maar dan zou hij toch in ieder geval mijn loge moeten passeeren!

— Dan zouden wij moeten aannemen, dat de moordenaar zich reeds voor acht uur in dit huis bevondt, en zich al dien tijd verscholen heeft ge-

houden, of dat hij een der bewoners van dit huis is, vervolgde Raffles. Zijn hier veel huurders?

— Op dit oogenblik wonen in dit huis vijftig gezinnen, die te zamen ongeveer vier honderd leden tellen. Mylord, antwoordde de portier met een trots alsof hij de vorst was van een klein koninkrijk.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verdiept. Toen drentelde hij langzaam naar de ramen, opende ze en keek naar buiten.

— Kom eens hier, mijnheer Brand! zoo wendde hij zich tot Charles die met groote aandacht alles volgde wat Raffles zei en deed.

Charles begaf zich naar de andere zijde van het vertrek.

— Kijk eens naar buiten, mijnheer Brand, en zeg mij dan eens of gij gelooft dat het mogelijk is, zelfs voor een zeer stoutmoedig acrobaat, om door dit raam naar buiten te klimmen, naar het andere venster dat zich hierboven bevindt!

Charles boog zich op zijn beurt naar buiten, bekeek den muur, schatte den afstand en antwoordde toen:

— Het lijkt me volslagen onmogelijk Mylord, tenzij met behulp van een touwladder of van een knoopen-touw!

— Wij zouden dan moeten aannemen, dat de moordenaar deze vlucht voorzien had, en het touw van tevoren aan het raam van zijn eigen kamer had bevestigd!

— Maar dan doet zich toch de vraag voor, Mylord, merkte Charles op, waarom hij niet liever de knippen van de deur heeft verschoven, hetgeen toch wel zoo gemakkelijk en veilig was.

— Die opmerking heb ik ook bij mijzelf gemaakt, mijnheer Brand, maar het is mogelijk, dat de moordenaar vreesde, 'op de gang iemand te ontmoeten. Dan zou dat er voor pleiten, dat hij iemand geweest is, die hier in dit huis woont, en die bang was voor een herkenning!

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Mijnheer Brand, wees zoo goed u

eens naar het vertrek hierboven te be-
geven en naar een touwladder of naar
een dik touw te zoeken, en voorts naar
een zwaren kram, een haak of iets
dergelijks waaraan dat touw of die lad-
der bevestigd geweest kan zijn. Ver-
der moet gij ook de vensterbank nauw-
keurig onderzoeken, of zich daarop
geen touwvezels bevinden.

Charles boog zwiingend en verwij-
derde zich. Intusschen zette Raffles
zijn onderzoek van het vertrek voort.
Plotseling scheen hem iets in te vallen.
Hij wendde zich tot den portier en zei:

— Hier hebt gij voorloopig een hal-
ve guinje, mijn vriend! Ik wil u niet
langer van uw werk houden, straks heb
ik u misschien nog het een en ander te
vragen:

— Onder deze voorwaarden, ben ik
den geheelen dag tot uw dienst, My-
lord! zei de portier.

Het volgende oogenblik had hij de
kamer verlaten.

Toen de deur achter hem was dicht-
gevallen, nam Raffles het jonge meisje
dat zwiingend en bleek in een hoek was
blijven staan bij de hand, en vroeg
op zachten toon:

— Wilt gij mij misschien iets mede-
deelen uit het verleden van uw vader?

— Daarvan kan ik u slechts weinig
vertellen, Mylord! Voor zoover ik
weet, kwam ik met mijn vader, die
toen pas weduwnaar was geworden,
uit Carolina naar Engeland. Van dien
tijd herinner ik mij natuurlijk niets. Op
mijn zesde jaar werd ik naar school
gezonden. Ik heb echter den indruk dat
wij veel reisden, want menigmaal zaten
wij in een trein, en menigmaal betrok-
ken wij een nieuw huis. Op mijn
twaalfde jaar zond mijn vader mij
naar een kostschool, ofschoon ik gaarne
bij hem had willen blijven. Hij was
dikwijls erg somber en in zichzelf ge-
keerd, en ik wist dat het hem geluk-
kig maakte als ik hem wat opvroolijktel!

— Als ik mij niet vergis, moet uw
vader een paar dagen geleden zeer
opgewonden zijn thuisgekomen, en u
verboden hebben hem te bezoeken!
Is dat zoo?

— Dat is inderdaad het geval, Mylord!

— Kunt gij daar de reden niet van vermoeden.

— In het geheel niet, Mylord!

Op dit oogenblik trad Charles binnen.

— Welnu, mijnheer Brand, vroeg Raffles haastig.

— Er is in de kamer van den jongen student niet het minste te bespeuren, Mylord! Ik heb alles doorzocht, geen touwladder, geen knooptouw, geen touwvezels op de vensterbank, geen kram of haak, niets!

Het geheim van de kast

Een oogenblik heerschte er volkomen stilte in het vertrek.

Er was iets raadselachtigs aan deze geheele zaak, hetgeen door allen even sterk gevoeld werd.

Intusschen was het meisje op de groote schrijftafel toegetreden om het meubel te openen. Zij haalde er eenige brieven, papieren en portretten uit. Een dezer portretten viel op den grond. Raffles raapte het haastig op, wierp er een vluchtigen blik op en overhandigde het toen weder aan Dorrit.

— Dit is de beeltenis van mijn lieve moeder, Mylord, zei het jonge meisje op zachten toon.

— Wil gij mij dan toestaan het nog eens te bezien, Miss, vroeg Raffles.

Zwijgend overhandigde Dorrit het portret.

Het was de beeltenis van een nog jonge, zeer bevallige vrouw, in een kleederdracht, die thans ouderwetsch zou worden genoemd. De gelijkenis met hare dochter was wonderbaarlijk. Raffles gaf 't portret weer over en zei:

— Gij moogt het portret wel goed bewaren, het is zeker het eenige aandenken aan uw moeder.

— Dat is het, Mylord! Deze brieven zijn alle van de laatste jaren. Ik ken ze want mijn vader liet mij alle brieven die hij ontving lezen, het zijn er slechts weinige! Als ik wist dat ze voor u eenig nut zouden hebben, dan zou ik geen oogenblik aarzelen, ze u ter hand te stellen, maar ik ben zeker dat dit niet het geval is.

— Ik wil ook volstrekt niet dat gij mij die brieven toont, Miss! hernam Raffles haastig.

Hij wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling ophield.

In het naast gelegen vertrek lieten zich tamelijk luide stemmen hooren, en nu en dan was het duidelijk te hooren, wat de menschen die zich daarginds bevonden met elkander spraken.

De zwarte wenkbrauwen van Raffles gingen verbaasd de hoogte in.

Hij keek naar de deur van de gang, die gesloten was, toen naar de ramen welke hijzelf zooeven weder gesloten had en zei toen:

— Dit huis heeft wel zeer dunne muren!

— Het vertrek hiernaast kan niet bij dit huis behooren, Mylord, merkte Dorrit Lansing op. Dit is de laatste kamer van het huis!

— Dat maakt er de zaak niet duidelijker op, mompelde Raffles in zichzelf. Wat dunkt u, mijnheer Brand, zou dit huis niet zeer oud zijn?

— Minstens honderd jaar, Mylord!

— Had men toen reeds van revolutie-bouw gehoord?

— De tusschenmuur moet dus minstens een voet dik zijn?

— Dat is zoo goed als zeker!

Het gelaat van Raffles was op dit oogenblik merkwaardig om aan te zien. Hem beschouwende, werd men aanstonds herinnerd aan een jachthond die wild ruikt. Met de handen in de zakken begon hij het vertrek op en neer te loopen, terwijl Charles en Dorrit hem met de blikken volgden.

Eindelijk bleef hij, zachtjes fluitend, stilstaan voor een groote spiegelkast, die tegen den zijmuur was gescheven. Hij wendde zich half om en vroeg

toen, zich tot Dorrit wendend :

— Behoort dit zware, ouderwetsche meubelstuk aan uw vader?

— Neen, Mylord, het behoort bij de meubelen van deze kamer.

— Heeft het daar altijd gestaan?

— Ja, het is zeer zwaar en moeilijk te verplaatsen.

Raffles bekeek de kast met het oog van een kenner, bewonderde de zware gedraaide pooten, en de gebeeldhouwde posten, zag naar de kroonlijst, een wonder van houtsnijkunst en wendde toen zijn aandacht aan het slot.

— Ik zie dat het slot van deze kast nog al is uitgesleten, ging hij voort. Is er geen sleutel van?

— Die is er wel, Mylord, maar hij had geen nut, daar het slot vernield was, antwoordde het jonge meisje, verbaasd over de vragen welke haar gesteld werden en waarvan zij de bedoeling in het geheel niet begreep.

Raffles greep de knop van de deur. Maar voor hij haar opende, zei hij :

— Ik zou wel durven wedden, dat er geen planken in deze kast zijn?

— Dat is ook zoo, Mylord, hernam Dorrit, wier verwondering toenam. Het is een hangkast, maar er hangen slechts weinige kleederen in. Maar waarom wilt gij dit alles in 's hemelsnaam weten?

— O, het is nog geen zekerheid, het is slechts een sterk vermoeden, antwoordde Raffles, maar laat ons nu eens zien, wat deze kast in haar binenste bergt.

Raffles trok de deur open. De diepe kast was met groote platen eikenhout besloten, aan eenige knoppen van hetzelfde hout hingen een paar kleedingstukken.

— Mijnheer Brand, zei Raffles op zachten toon, als vreesde hij gehoord te worden, kom eens ter hulp met uw zaklantaarn, als gij die ten minste bij u hebt.

Haastig kwam Charles toegelopen. Het was alsof een voorgevoel hem zei,

dat aanstonds een tip van den sluier zou worden opgelicht.

Met een vlug gebaar had Raffles er de kleedingstukken uitgenomen, hij bukte zich, als zocht hij ergens naar met een bewust doel. Hij kon een kreet van verbazing ternauwernood onderdrukken, toen hij in den hoek bij den achterwand van de kast een nauwe spleet ontdekte. Hij trachtte er zijn vingers tusschen te steken, maar daartoe was de spleet te nauw. Hij haalde zijn zakmes te voorschijn, dat voorzien was van kleine ijzeren instrumenten, zooals een vijltje, een kleine zaag en een boor, opende het en draaide de boor eenige slagen in den achterwand van de kast.

Toen trok hij behoedzaam... Langzaam draaide de achterwand om een zichtbaar scharnier aan de andere zijde. Toen deze niet vermoede deur ongeveer een voet geopend was, hield Raffles op, teneinde zich te overtuigen dat er aan de andere zijde van den muur niemand aanwezig was.

Het bleef echter stil. Raffles trok nu den wand geheel naar zich toe, draaide in de kast om naar het jonge meisje, dat met de kleine handen op de borst gevouwen, in groote spanning zachtjes naderbij was getreden, en zei op ernstigen toon :

— Dit is de weg, Miss, dien de moordenaar van uw vader genomen heeft !

Met uitgestrekte hand wees hij naar de opening, waardoor heen men een tweede vertrek kon zien, dat blijkbaar eveneens tot een huurkamer behoorde.

Dorrit was zoo mogelijk nog bleeker geworden. Zij steunde zich tegen de zware kast en een smartelijke zucht kwam over haar lippen. Raffles en Charles waren intusschen door de opening gegaan.

— Het is zooals ik al vermoedde, zei Raffles op gedempten toon. Aan den anderen kant, juist tegenover deze opening, staat een tweede, zware kast. Vermoedelijk heeft zij aanvankelijk daerginds gestaan, waar de kleur

van het behang veel donkerder is dan de omgeving, en is zij op verlangen van den moordenaar verzet!

— Maar als dat zoo is, dan zou hij de opstelling van de meubels in het vertrek hiernaast hebben moeten kennen! zei Charles.

— Natuurlijk! Hij is hiernaast geweest, daar kun je zeker van zijn. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg vernemen. Maar kom nu mede, want het is niet noodig tenminste voorloopig niet, dat men weet, dat het geheim van de kast ontdekt is! Als de moordenaar, weet dat wij het geheim kennen, zou hij ons misschien nog ontsnappen!

— Maar hoe kwam de deur van deze kast open te staan, vroeg Charles terwijl hij op het punt stond Raffles te volgen.

— Ik denk dat er een nieuwe huurder voor dit vertrek is gekomen, want de moordenaar zal er wel niet meer zijn en dat de hospita de deur van deze kast geopend heeft, om vol trots te laten zien, hoe veel berging er is. Daarom ook konden wij eensklaps de stemmen in dit vertrek zoo duidelijk hooren, dat toen nog slechts door een dunnen, houten wand en een kastdeur van het andere gescheiden was.

Onder het spreken waren de beide vrienden weder door de opening gegaan. Raffles bekeek den eikenhouten achterwand, en bemerkte dat hij eerst geheel uit de kast was losgezaagd en daarop van scharnieren en eenige kleine wervels aan den kant van het andere vertrek was voorzien, zoodat het onmogelijk zou zijn geweest dat Lansing door een toeval deze deur zou hebben opengeduwde.

Met enkele woorden stelde Raffles het jonge meisje op de hoogte, dat zij zwijgend en met samengetrokken wenkbrauwen had geluisterd.

— Als gij vermoedt, dat de moordenaar reeds gevlucht is, Mylord, dan zal ik wel er van moeten afzien, dat de dood van mijn vader gewroken wordt, zei zij op doffen toon.

— En ik geloof u het tegendeel te

kunnen verzekeren, Miss! riep Raffles uit. Ik zal niet rusten voor ik hem in handen heb gekregen en hem aan de politie heb overgeleverd. Maar dan moet gij mij beloven dat gij over deze ontdekking een volkomen stilzwijgen in acht neemt! De ellendeling moet in den waan verkeeren, dat de politie op een dwaalspoor is en blijft, en dat hij voorloopig volkomen veilig is. Laat mij slechts begaan en het zal niet lang meer duren of hij loopt in den val. Wij moeten nu aanstonds aan het werk, maar ik beloof u dat ik u steeds op de hoogte zal houden.

Hij drukte het meisje krachtig de hand en verliet het vertrek, door Charles gevolgd. De Grootte Onbekende daalde de trap af met een haast die Charles deed uitroepen:

— Een beetje kalmer alsjeblieft! Ik kan je bijna niet volgen!

Maar Raffles scheen door een ware werkwoede te zijn aangegrepen. Hij liep regelrecht naar de loge van den portier en vroeg den verbaasden man:

— Zeg mij eens, vriendlieft, is er nooit iemand geweest om de kamer te mogen bezichtigen waar de oude Lansing van het leven is beroofd?

De portier bedacht zich even en antwoordde toen:

— Ja, Mylord, ik herinner mij dat er omstreeks een maand geleden iemand is geweest, dat de kamer wilde zien, ofschoon ik hem verzekerde, dat zij verhuurd was.

— Wist die bezoeker dat de oude Lansing die kamer bewoonde? vroeg Raffles snel.

— Dat schijnt zoo, Mylord.

— En hebt gij hem de kamer getoond?

— Ja, hij wenschte haar in ieder geval te zien, want hij had er zijn zin op gezet!

— Alles is zoo klaar als de dag, bromde Raffles voor zich uit. Nu nog even naar hier naast, en dan weet ik genoeg.

Hij wierp den verbluften portier nogmaals een halve guintje toe, stormde het huis uit, en belde aan het aan-

grenzende huis aan, op welke deur een bordje bevestigd was met het opschrift: « Gemeubileerde kamers te huur, met en zonder pensioen ».

De deur werd geopend door een tamelijk groezelig dienstmeisje, dat de beide deftige bezoekers verbaasd aankweek.

— Is je meester of je meesteres thuis, lief kind, vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer. Wilt gij soms een kamer? Er is er juist vandaag een vrijgekomen.

— Misschien die van die heer op de derde verdieping, vroeg Raffles langs den neus weg.

— Ja, juist mijnheer, maar weet u dat? vroeg het meisje verbaasd.

— Helderziendheid, kindlief, anders niets! riep Raffles uit. Maar je vergiet je als je denkt dat ik die kamer wil hebben! Ik wil niets anders weten dan hoe de vorige huurder er ongeveer uitzag!

En meteen stak Raffles de hand opnieuw in zijn zak en deed het geluid hooren, dat reeds zoovele monden geopend had, en ook voor goed gesloten heeft...

Het dienstmeisje was al niet anders aangelegd dan de portier. Misschien was zij wat verbaasd, maar dat was

dan ook alles. Zij bedacht zich dan ook geen oogenblik en antwoordde:

— Hij was een stevig gebouwd heerschap, mijnheer, met zwarte oogen en een verminkte linkerhand.

— Wat was er aan die hand, vroeg Raffles snel.

— Het eerste lid van de pink ontbrak, mijnheer.

Een glans van zegepraal verscheen op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Was hij een Engelschman?

— Ja, maar hij sprak met 'n vreemd accent!

— Amerikaansch misschien?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar het was raar Engelsch!

— Had hij een baard of knevel?

— Zijn gelaat was geheel glad geschoren.

— Lang of kort haar?

— Heel kort en zwart.

— Ik geloof dat ik met uw beschrijving wel volstaan kan, lief kind, hernam Raffles, terwijl hij het dienstmeisje een goudstuk in de hand drukte.

De beide vrienden verwijderden zich, terwijl de gediensstige geest hen stom verbaasd en met open mond naastaarde, van tijd tot tijd haar bliken vestigend op het goudstukje in de palm van haar hand.

De hand van het noodlot!

Raffles liep haastig op de auto toe, die nog steeds stond te wachten, terwijl Henderson als een standbeeld achter het stuurwiel zat.

— Naar huis, Henderson, en laat den wagen loopen, wat hij kan! riep Raffles hem toe, voor hij in de auto sprong, op den voet gevolgd door Charles, die zijn vriend nog zelden in zulk een toestand van opwindning had gezien.

Zijn grijze oogen hadden een metalen glans en zijn neusvleugels trilden zenuwachtig. Het was duidelijk dat hij met zijn gansche hart bij de zaak was, en zekere bezorgten om zijn precie

niet los te laten, nu hij eenmaal op het spoor was.

Nadat zij eenigen tijd gereden hadden vroeg Charles:

— Als ik mij niet vergis, is de zaak voor jou reeds volmaakt duidelijk, Edward?

— Voor jou dan nog niet?

— 't Is te zeggen, ik begrijp nu de wijze waarop de misdadiger is binnengekomen maar het motief van den moord is mij nog altijd niet duidelijk! Diefstal schijnt het niet geweest te zijn, want er is vrij wat geld in het vertrek gevonden!

— Diefstal is tenminste niet de eer-

ste aanleg geweest, Charles, maar ik houd het er voor, dat de moordenaar alleen niet geroofd heeft, omdat hij er niet voor in de gelegenheid was, maar misschien op het laatst gestoord is. Neen, van het eerste oogenblik af heb ik geweten, dat hier wraak in het spel was. Daar wees alles op en om te beginnen die zonderling gevormde dolk met drie noodlottige letters. Vergeet ook niet, dat Lansing in de laatste jaren om een bijzondere reden zeer veel gereisd heeft, en herhaaldelijk van woonplaats veranderde!

— Wat zou dat dan?

— Op zichzelf heeft het misschien niet veel te beteekenen, maar in verband met andere omstandigheden, zeer zeker wel! Zijn dochter verklaarde ons, dat hij den laatsten tijd zeer onrustig was. Ik ben er zeker van dat hij voor iets of voor iemand vluchtte, Charles. Hij kwam een paar dagen geleden zeer opgewonden thuis. Waarom? Omdat hij toen waarschijnlijk iemand heeft gezien, van wien hij zeer veel te duchten heeft!

— Dat klinkt niet zoo onmogelijk!

— Ik ben er zeker van dat ik het bij het rechte eind heb, Charles. Die man is waarschijnlijk lid geweest van het Amerikaansche veemgericht, de « Ku-Klux-Klan ». Ik geloof mij niet te vergissen als ik zeg, dat Lansing eveneens lid van die club was, en zich om de een of andere reden de wraak van de andere leden op den hals had gehaald. Het zal je wel bekend zijn dat de leden van zulke genootschappen er niet tegen op zien, de geheele wereld door te reizen, en desnoods jaren lang te wachten, alvorens zij hun prooi hebben ontdekt en vernietigd!

— Ja, dat wist ik.

— Welnu, iets dergelijks is hier geschied. Maar wacht eens, zoo viel hij zichzelf in de rede, wij zullen het aanstonds kunnen zien! Hij bracht den mond voor de spreekbuis en beval Henderson weder rechtsonkeer te maken en op eenige tientallen meters van het huis van de misdaad stil te houden.

Daar gekomen liet hij zich achter

over in de kussens vallen en scheen ergens op te wachten. Bijna een kwartier verliep zonder dat de beide vrienden een woord spraken.

Toen kwam Dorrit uit het huis, en verwijderde zich met vlugge schreden.

Zoodra zij uit het gezicht was zei Raffles:

— Wacht mij hier eenige oogenblikken, ik kom aanstonds terug!

Voor Charles iets had kunnen vragen, was Raffles uit de auto gesprongen en het huis weder binnengetreeden.

Een half uur verstreek. Toen keerde hij weder terug. Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking.

Hij nam weder naast Charles plaats, beval Henderson naar de villa terug te keeren, en zei toen, als in antwoord op den vragenden blik van den jongen man:

— Iets dergelijks had ik wel verwacht: Dorrit heeft dan toch niet alle brieven van haar vader gelezen, en dat is maar goed ook!

— Hoe zoo?

— Luister maar! Ik heb het zware ouderwetsche schrijfbureau in mijn eentje nog eens nauwkeurig nagekeken en ik heb er een geheim vak in gevonden, waarin ik een paar oude brieven vond. Ik weet niet of het mij wel paste, een blik in die papieren te slaan, maar ik ben nu blij dat ik het gedaan heb, al heb ik de meeste brieven onaangevoerd laten liggen. Ik zal je de zaak in het kort verhalen. Omstreeks vijftien jaren geleden was Lansing een lid van de « Ku-Klux-Klan », d. w. z. « leerling », die op het punt stond tot « gezel » te worden bevorderd. Hij was verloofd met een schoon meisje, dat niets af wist van dit vreeselijke lidmaatschap. Het schijnt dat Landing zich had voorgenomen uit de club te treden. Een der leden schijnt het jonge meisje van Lansing te hebben willen aftroggelen, misschien is er ook wel wat ergers voorgevallen, maar in ieder geval, Peter Lansing zon op wraak. Hij zou zijn eerste proefstuk ondernemen met drie andere leden van de club, waarbij het leven van een rijken heer waarschijn-

lijk gemoeid zou zijn. Een van die leden was zijn vijand. Lansing verried den aanslag aan de politie, en de drie kerels werden op heeterdaad betrapt. Hij zelf had zich op het laatste oogenblik ziek gemeld.

— Dan wordt alles duidelijk! riep Charles uit. Maar toch is er nog iets wat ik niet begrijp!

— Zeg eens op!

— Waarom vroeg Lansing den student hem tijdelijk uit het land der levenden te doen verdwijnen?

— Wel, dat is nu ook heel eenvoudig! Hij hoopte dat zijn vijanden, als hij eenmaal gestorven was, hun wraak gevoelens zouden laten varen, en dat hij voortaan rustig zonder vrees voor de toekomst met zijn kind zou kunnen leven!

— Maar dat was een zeer gevaarlijke onderneming, Edward!

— Ongetwijfeld, maar een proefneming, waartoe ik me kan voorstellen, dat een man in de omstandigheden van Peter Lansing overgaan!

— Maar de bankbiljetten in den zak van Kensington?

— Wat dunk je van de volgende lezing daarvoor? Kensington zegt dat hij geweigerd heeft en ook geen geld wilde aannemen, maar misschien heeft Lansing gedacht, dat de jonge man, als hij het geld eenmaal in zijn zak vond, wel tot andere gedachten zou komen, en het pakje bankbiljetten behendig in zijn zak laten glijden.

— Zoo kan het inderdaad wel gegaan zijn! Dan is de zaak zoo goed als opgelost!

— 't Is te zeggen, er ontbreekt nog een kleinigheid aan: Wij moeten den waren misdadiger nog hebben!

— Zou dat geen onbegonnen werk zijn in een stad als Londen met haar zes miljoen inwoners?

— Gemakkelijk zal het niet gaan, maar wij moeten ons uiterste best doen! Ik vermoed dat wij den kerel wel zullen vinden in de Theemsstreet, in het hoofdkwartier van de Bende der Raven, waar wij reeds eenige malen geweest zijn!

— Moeten wij hem levend vangen?

— Als het kan, ja! De getuigenis van de hospita en het dienstmeisje van het aangrenzende huis zou misschien wel voldoende zijn om zijn schuld vast te stellen, maar het zou beter zijn, als wij hem levend in handen kregen!

Een oogenblik zwegen de beide mannen. Toen vroeg Charles plotseling weder:

— Waarom verbood Lansing zijn dochter den laatsten dag hem te bezoeken?

— Wel, dat lijkt mij nog al eenvoudig! Hij had zijn doodsvijand gezien na hem misschien bijna reeds uit zijn gedachten te hebben verbannen. Hij wist dat zijn leven thans gevaar liep! Wat is natuurlijker dan dat hij tot elken prijs wilde voorkomen, dat zijn eenigst kind misschien eveneens het slachtoffer zou worden van den haat van zijn doodsvijand!

— Dat is een zeer aannemelijke verklaring, zei Charles.

— Wat heb je met de papieren gedaan? vroeg hij eenigen tijd later.

— Die heb ik vernietigd, antwoordde Raffles. Het is niet noodzakelijk dat de kleine Dorrit te weten komt, welk een man haar vader geweest is!

— Daar heb je goed aan gedaan, Edward, hernam Charles. Maar alles zal immers toch aan het licht komen, als die schurk met zijn verminkte pink bekennt, en als verzachtende omstandigheid aanvoert, dat hij uit wraak heeft gehande'd omdat Lansing hem indertijd verraden heeft?

— Dat is waar, daaraan had ik nog niet gedacht, zei Raffles op zachten toon, dat zal niet voorkomen kunnen worden! Welnu, zoo ging hij voort, dan zullen wij Dorrit, zoodra wij den moordenaar gevangen hebben, buiten het land brengen, zoodat zij niets meer van die vreeselijke zaak hoort, misschien scheidt ook Kensington er behagen in, wat andere lucht dan de Londensche in te ademen, en misschien vinden zij nog steeds evenveel vermaak in elkanders gezelschap, zoodat zij mis-

schien wel naar dezelfde plek kunnen gaan.

De blauwe auto hield stil voor het rijk vergulde hek van de villa. Raffles en Charles stapten uit.

— Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den reusachtigen chauffeur, breng de auto naar de garage en kom dan aanstonds bij mij in de bibliotheek, er is werk aan den winkel, en wij hebben je hulp en je stevige knuisten noodig!

— Ik ben tot uw dienst, Mylord, antwoordde Henderson, terwijl hij tegen zijn pet tikte.

Tien minuten later waren de drie mannen in de prachtige bibliotheek verzameld.

— Nu is het zaak een klein veldtochtplan op te maken, zei Raffles. Het is het beste, dat wij in tirailleurformatie oprukken. Jij, Henderson, gaat naar de Theemsstreet, in de buurt van het beruchte drankhuis, dat op een paar meters afstand van de kade ligt en geeft goed acht op een man van krachtigen lichaamsbouw, met een duister gelaat en zwarte oogen, kortgeknipt zwart haar, en wiens pink aan de linkerhand het eerste lid mist. Jij, Charles gaat hetzelfde doen in de buurt van de woning van professor Nicholson, van wien ik vermoed, dat hij de geldelijke zijde van de onderneming, die op het laatste oogenblik mislukt is, wel voor zijn rekening zal hebben genomen.

— En wat doe jij zelf? vroeg Charles.

— Ik zal mijn tijd verdeelen. Ik zal mijn legertje straatjongens in dienst stellen, en de steigers van de booten naar het vaste land benevens de stations der groote lijnen, nauwkeurig laten bewaken. Het spreekt vanzelf, dat wij ons allen moeten vermommen. Om zeven uur is het weder rendez-vous in dit vertrek! Wie echter iets van den man met de verminkte linkerhand ontdekt, tracht onmiddellijk met de anderen in verbinding te komen, hetzij per telegraaf of per telefoon, en nu op weg en dat het toeval ons gunstig moge zijn!

Aanstonds werd het plan ten uitvoer

gebracht. Henderson trok een oude plunje aan, smeerde zijn gelaat met wat kolengruis in, zoodat hij er uit zag als 'n steenkolensjouwer, drukte 'n versleten jockeypet op zijn hoofd en kon er nu wel zeker van zijn, dat men hem niet zoo spoedig zou herkennen, als de chauffeur van Zijne Lordschap.

Wat Charles en Raffles betreft, zij hadden zich in een ommezien zoodanig vermomd, dat herkenning geheel was buitengesloten. Charles als gebrekkige bedelaar, Raffles als een welgedaan rentenier.

Een oogenblik later waren alle drie de mannen op weg.

Zoo werd het zeven uur. Charles en Raffles troffen elkander bijna te gelijktijd op de stoep van de villa aan.

— Welnu? vroegen zij gelijktijdig.

— Mijn tocht was vruchteloos, zei Charles.

— Ik moet helaas hetzelfde zeggen van den mijne, kwam Raffles bij.

— In het huis van professor Nicholson heb ik niemand kunnen ontdekken die aan de persoonsbeschrijving beantwoordde.

— Dan blijft alleen dus maar de hoop over, dat Henderson hem zal hebben ontdekt, zei Charles, die tamen neerslachtig was.

Nog nauwelijks waren de beide vrienden de bibliotheek binnen getreden, of de deur ging weder open om Henderson toegang te verleenen. Zijn donkere oogen schitterden levendig in zijn open gelaat.

— Ik geloof stellig, dat je iets ontdekt hebt, Henderson, riep Raffles uit, die een goed gelaatskenner was.

— Dat is ook zoo, Mylord, ik heb dien man gevonden en ik weet waar hij verblijft houdt!

— Dat heb je knap gedaan, Henderson, zei Charles vroolijk.

— Vertel ons maar eens spoedig, hoe het gegaan is. James, hernam Raffles.

— Ik liep daar zoo wat rond, nu eens op de kade, dan weer in de Theemsstreet. Nu eens in de eene kroeg, dan weder in de andere, voorgoed dat ik

werkeloos was en naar een karwei zocht, als men mij vroeg, wat ik daar deed, toen er omstreeks half vijf een man in een wijnhuis op een honderdtal meter voorbij het hoofdkwartier van de Bendé der Raven trad, die aanstonds mijn opmerkzaamheid trok, omdat hij in alles geleet op de beschrijving, welke u mij van hem gegeven hebt. Ik kwam wat naderbij en zag hoeveel moeite hij deed het gebrek te verbergen, dat de pink van zijn linkerhand verminkt was! Van dat oogenblik af besloot ik den vriend geen oogenblik meer uit het oog te verliezen, althans tot het tijdstip, waarop ik weder naar de villa zou moeten terugkeeren.

— Koesterde de kerel geen achterdocht, vroeg Charles.

— Niet in het minst, mijnheer Brand! antwoordde de reus. Er waren vrij wat menschen in de wachtkamer en ik hield mij wat achteraf! Hij bleef daar ongeveer een half uur en ik natuurlijk even lang.

— Sprak hij niet met den waard, vroeg Raffles, die aandachtig geluisterd had.

— Hij fluisterde bijna onophoudelijk met hem, Mylord.

— Dan zal het daarginds het wijnhuis geweest zijn, dat door middel van een onderaardsche gang in verbinding staat met het hoofdkwartier van de Raven, zei Raffles. Vertel maar verder, Henderson.

— Eindelijk ging de kere' weg, en ik ging natuurlijk achter hem aan, wankelend alsof ik een weinig beschonken was. Toen zag ik hem stil houden voor een huis, ongeveer vijftig meter verder gelegen. De deur stond open. Op het smalle trottoir speelden twee kleine jongens. Ik zag hoe hij een van de jongens geld gaf, die haastig terug kwam snellen en het wijnhuis binnentrad, dat ik zoeven verlaten had. Een oogenblik later kwam hij weer te voorschijn met een flesch brandewijn in de hand. Mijn wild was intusschen verdwenen en de open deur ingegaan. Mijn plan was spoedig ge-

maakt, ik volgde den jongen naar binnen, vier trappen op tot onder de hanebalken, waarbij ik mijn best deed zoo zacht mogelijk te loopen, en zag hem toen aankloppen aan een deur, die het dichts bij de trap was. Het was pikdonker op de plek, waar ik stond, zoodat ik het er wel op wagen kon nog even te blijven staan. De deur werd geopend, ik zag de gemeene tronie van den kerel met zijn halven pink, die de flesch uit de handen van den jongen aannam. Toen wist ik genoeg en maakte ik dat ik weg kwam.

— Dat heb je waarlijk krانى gedaan, Henderson, zei Raffles, terwijl hij den chauffeur op den schouder k'opte. Ik wist ook wel dat een man, die in verbinding staat met het Genootschap van den Gouden Sleutel, en die niet aanstonds de vlucht neemt, daar wel in de buurt te vinden zou zijn. Welke kleur had die deur van het huis waar hij in ging?

— Het was een groen geschilderde, tamelijk breede deur, Mylord!

— Ja, ja, dat is een echt dievenkot, een soort hotel voor moordenaars en bandieten van het laagste allooi, waarin de politie zich maar zelden durft wagen, hernam Raffles. Ik geloof dat wij nog zwaar werk voor den boeg hebben, vrienden.

— Maar werk dat in ieder geval gedaan moet worden, nietwaar? vroeg Charles.

Daaraan bestaat geen twijfel! Wij moeten den kerel tot iederen prijs hebben. Wij zullen vlug dineeren, als wij dan vertrekken is het volmaakt duister. Ga nu maar, James, wij zullen je aanstonds ons plan wel mededeelen!

De maaltijd werd snel gebruikt, en daarop voorzagen de twee mannen zich van alles wat zij voor hun onderneming dachten noodig te hebben.

Daarop nam Raffles de huistelefoon ter hand, die hem in verbinding stelde met de garage en beval:

— James, voorzie je van je beste revolver en van een zeer stevig touw met een sterken ijzeren haak, dat wij waarschijnlijk noodig hebben, en kom

dan aanstonds voor met een van onze huurauto's die van een sterken motor voorzien is.

Een kwartier later was het kleine troepje onderweg. Het was bijna half tien toen de auto stil hield voor een groote huurgarage, gelegen in een vrij breede straat, die evenwijdig liep met de Theemstreet. Hier werd de auto gestald, en te voet gingen de drie mannen snel verder. Het was begonnen te regenen, en daar de verlichting in deze buurt erbarmelijk was, sloeg niemand acht op het snel voortlopende drietal. Voor een smal en oud huis stonden zij stil.

— Hier moet het zijn, fluisterde Raffles. Ik herinner mij het huis van een vorig avontuur. Dat zal ons uitstekend van pas komen.

Hij duwde snel de deur open, die al even weinig gesloten was als de andere in deze armoedige buurt, en in een oogwenk waren de drie mannen vlug als katten, en gelukkig zonder iemand te ontmoeten tot aan de zolderverdieping geklauterd.

Het was hier volkomen duister, maar de zwakke zaklamp van Henderson verspreidde spoedig juist genoeg licht om er bij te kunnen zien.

Aan het einde van den zolder bevond zich een vrij groot raam.

Raffles liep er snel op toe en wierp een blik naar de overzijde, die op hoogstens zes meter afstand was gelegen. Hij wees op een tamelijk helder verlicht raam en keek Henderson vragend aan.

— Dat is zeker het vertrek, Henderson vroeg hij op fluisterenden toon.

De chauffeur bezon zich even, en antwoordde toen, na de huizen van den hoek af te hebben geteld:

— Ja, Mylord, ik geloof stellig dat het daar is!

— Er op af dan!

Het zolderraam werd opengeduwde, de drie mannen klommen vlug als apen in de goot, klauterden op het dak en begonnen hun bezwaarlijken tocht naar de overzijde van de smalle binnenplaats, waarbij zij nu en dan over

een afscheiding tusschen de huizen van ruim een meter breed moesten springen, of wel tegen de schuine daken moesten opklauteren. Na een half uur hadden zij de overzijde bereikt en bevonden zich nu vlak boven het verlichte raam.

— Het is wat lastig geweest, mijn vrienden, maar het was toch in ieder geval veiliger dan te trachten ongezien het boevenlogement binnen te dringen. Henderson, waar is het touw?

Henderson wikkelde het touw los, dat hij onder zijn jas om zijn middel had bevestigd. Hij zocht naar een stevig houvast, en had het spoedig gevonden, een zware ijzeren stang, die den hoogen schoorsteen moest steunen. Hij maakte er het touw met den haak aan vast en liet het andere einde toen voorzichtig langs den muur vlak naast het verlichte raam glijden.

Raffles was de eerste die langs het touw van stevige knoopen voorzien, zich liet afzakken. Door de kier van het gordijn zag hij drie mannen in het vertrek zitten, in een daarvan herkende hij onmiddellijk den moordenaar. Hij bedacht zich geen oogenblik, hij zette beide voeten op de vensterbank, wendte de beide anderen om hem te volgen, en duwde met beide knieën de ruiten in. Het volgende oogenblik sprong hij door de opening in het vertrek, waarbij het ophaalgordijn het moest ontgelden en riep bevelend:

— Hands up!

Het volgende speelde zich in enkele seconden af: Henderson was Raffles op den voet gevolgd, en had twee der bandieten, die van verbazing en schrik zich niet eens verroerd hadden, in de borst gegrepen en zoo onzacht met de hoofden tegen elkaar gekwakt, dat zij als zoutzakken zonder een kreet te alaken nederstorten.

De chauffeur wreef zich de handpalmen tegen elkaar als iemand die een hoogst aangenaam werkje heeft opgeknappt en vroeg toen op den moordenaar wijzend:

— Wil ik dien schobbejak soms even het raam uitwerpen? Het is een klein

moeite, en het spaart ons een omweg naar Scotland Yard.

— Ik dank je voor het aanbod, James, zei Raffles glimlachend, maar wij moeten dit heerschap levend trachten af te leveren.

Raffles wees naar het vernielde venster en naar het uiteinde van het touw, duwde den moordenaar, die hem doodsbleek en met van haat fonkelen de oogen aan keek, de revolver onder den neus en beval op korten toon:

— Klim langs dat touw naar boven! Ga jij voor, zoo wendde hij zich tot Charles en schiet hem neer bij de minste poging tot ontvluchten.

Als een kat klom Charles weder omhoog. De gevangene scheen een oogenblik te aarzelen, maar een blik in den loop van de revolver bracht hem spoedig tot andere gedachten.

Spoedig werd de terugtocht begonnen, waarbij de moordenaar van drie kanten veilig bewaakt werd door drie dreigende revolvers. Zoo bereikte het kleine troepje mannen het huis aan de overzijde, daalde de trap af, en stond even later op straat.

Henderson had den gevangene stevig bij den kraag gegrepen, maar niemand van de weinige voorbijgangers scheen hier iets bijzonder in te vinden!

Zij hielden de drie mannen blijkbaar voor rechercheurs van politie, en dergelijke tooneeltjes kwamen in deze buurt herhaaldelijk voor.

Enkele oogenblikken later zat de elendeling, met de polsen stevig in de boeien gekluisterd, tusschen Charles en Raffles in de auto, die in pijlsnelle vaart naar Scotland reed.

Onder het rijden, haalde Raffles een kort briefje uit zijn zak, hetwelk hij reeds in de villa had opgesteld, en dat als volgt luidde:

Mijnheer Baxter!

Deze man is de moordenaar van Peter Lansing. Om u te overtuigen hebt gij U slechts te wenden tot de eigenares van het pension naast de woning van Lansing in de Hassardstreet. Onderzoek nauwkeurig de beide kanten, die op de beide aangrenzende kamers staan. Wendt U ten slotte tot de Amerikaanse autoriteiten in Colorado Spring, die U alle noodige inlichtingen zullen geven.

Een onbekend helper.

Hij deed het briefje weder in de enveloppe. Juist stond de auto voor het groote politiegebouw stil. Een agent kwam op de auto toe. Raffles duwde agent het briefje, wenkte snel eenige den moordenaar naar buiten, gaf den andere ordebeewaarders, die bij de deur stonden en riep toen:

— Dit briefje aan den heer Baxter en deze man zoo spoedig mogelijk in de sterkste cel!

Het portier flapte weder dicht... en de auto was snel in de duisternis verdwenen voor de agenten nog van hun verbazing bekomen waren!

Den volgenden dag gaf Lord Aberdeen aan Phileas Baxter zijn leedwezen te kennen dat hij het tot zijn spijt niet zelf had kunnen zijn, die het mysterie van de Hassardstreet had opgelost...

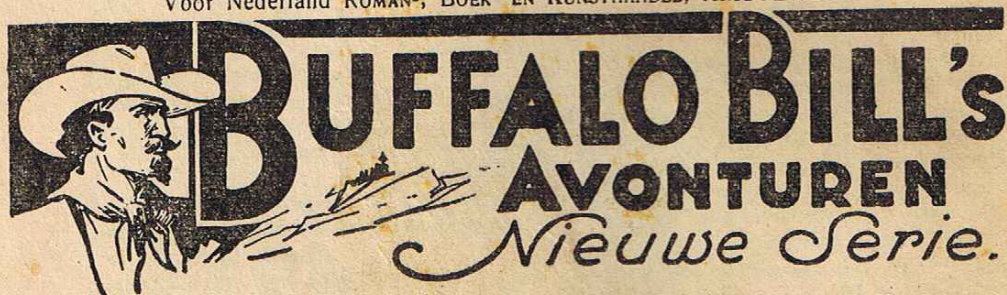
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Twee Doodsvijanden

VRAAG AAN UW DAG-
BLADVERKOOPEL DE

REUZENBIJVAL

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VERSCHIJNT OM DE
VEERTIEN DAGEN

REEDS VERSCHENEN :

- 1001. — De Geheime Schat der Yaqui-Indianen
- 1002. — Rood-Veder, 15-jarige Prairielooper
- 1003. — De Knaap-Verkenner
- 1004. — Dave-Darrell, de roover van Dead-Easy

VOLGENDE WEEK VERSCHIJNT :

- 1005. — De geheimzinnige Boschmensch.